

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 150 d broj 659

PUŠKARANJE KOD TIMBERLINA

C. E. Parker:

PUŠKARANJE KOD TIMBERLINA

Glavni i odgovorni urednik,
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. OOUR Novinska rotacija n. sub. o. OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **dr Ivan Krtalić**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašiček**, **Ana Župan** (ljubavni i erotski romani).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (poslovni tajnik).

Adresa redakcija, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 659

C. E. PARKER: PUŠKARANJE KOD TIMBERLINA

Naslov originala: Gunfire at Timberline

Recenzija: S. Juriša

Prijevod: Jasenka Planinc

Copyright: C. E. Parker, posredstvom G. P. A. München

LASO broj 659 izlazi 30. 5. 1986.

I

Dva konja kaskala su preko široke ravnice. Moj brat Adon i ja bili smo u sedlu od svanuća, ali naši konji neumorno su išli dalje, kao da toga dana već nismo prešli sedamdesetak kilometara.

Zovem se Barnabas Barclay. Potječem iz porodice Barclay, koja se prije četrdesetak godina naselila u Medina Countyju u Ohaju. Dok jašem kroz široku preriju, glavnom mi prolaze najrazličitije misli. Razmišljam o svojim kod kuće: majci, ocu, ujaku i blizancima. Nisam bio kod kuće već četiri godine. Otišao sam kad mi je bilo dvadeset. No istini za volju, ne razmišljam previše o Ohaju. Djelomično i zbog nazubljenog lanca Stjenjaka, koje se uzdižu predama, kristalno jasne i nevjerojatno visoke čak i na ovoj udaljenosti. Ali najviše od svega razmišljam o Adonu, o svom velikom bratu Adonu, koji sada jaše desno od mene. Kažem vam, promatram ga već tri tjedna. Pratim svaku njegovu kretanju otkako smo se sreli u Nebraski. I što više gledam, to više

vidim, a što više vidim, to mi je teže odvratiti pogled od njega.

Dakako da sam obožavao Adona kad sam bio dijete. Mislio sam da je on najveći, najjači, najpametniji i najbolji stariji brat na svijetu. Znam sigurno da me Adon nikada nije istukao. Nijedanput. Čak ni onda kad bih učinio nešto loše ili podlo. A nije me nikada istukao ni itko drugi. Adon to ne bi dopustio. Tko god se želio družiti s njim (a željeli su svi jer je bio najbolji u svemu), morao je prihvatiti i mene. Adon nikada nije dopuštao da mene izostave samo zato što sam mlađi i manji. Šest godina sam mlađi od njega.

Sigurno ćete se zapitati zašto je otišao od kuće kad smo se tako dobro slagali. To sam se i ja uvijek pitao. I svi drugi. Kad je navršio četrnaest godina, jednostavno je otišao.

Neki zlobni jezici su tvrdili da je pobjegao od teškog posla na farmi i da će postati skitnica i propalica. No tko je god poznao Adona, znao je da to nije pravo objašnjenje. On se nika-

da nije bojao napornog rada, čak je često obavljao i moj dio posla. Naposljetku sam zaključio da su mu dojadile dječje igre i da je odlučio da se počne baviti nečim za odrasle.

Odgojen sam na farmi pod utjecajem mnogobrojne obitelji i prijatelja, ljubavi i discipline, dobrih i loših vremena. Nedavno sam stigao na Zapad i počeo raditi kao kauboj u Arkansasu.

No Adona je odgojio Zapad. Taj odgoj se vidi u svakoj njegovoj kretnji, u svakoj riječi koju izgovori i u svim onim riječima koje ostaju neizgovorene. To znači da je u toku protekla tri tjedna jedva izustio neku riječ.

Dok tako razmišljam, zapažam da Adon promatra nešto drugo. Njemu ne promiče ništa u preriji. Ali ono što Adon sada promatra ne bi promaklo ni meni. Meni se to čini zanimljivim kao i njemu, iako on ništa ne govori.

Već oko trideset kilometara slijedimo neke tragove, na koje smo slučajno naišli i na koje se isprva gotovo nismo osvrтали. Ti tragovi su vodili prema vrhu Long Peaka. To je bio i naš orijentir, udaljen oko sto pedeset kilometara u preriji, pa smo, htjeli-ne htjeli, počeli pratiti te tragove.

Odjednom su postali vraški zanimljivi. Što se tiče Adona, zakleo bih se da bi najradije iskočio iz kože od radoznalosti, jer nema sumnje da nam ti tragovi pričaju čudnu i vrlo zanimljivu priču.

Kad smo naišli na njih, poruka je bila jasna. Jedan konj, potkovan, koji malo šepa na lijevu stražnju nogu, ide prema zapadu. Ništa posebno. Neko vrijeme smo slijedili te tragove, a onda sam se okrenuo i počeo ih uspoređivati s našima. Naši su bili mnogo dublji. Nema sumnje da netko jaše na tom konju, jer konj ide ravno i čak se ne zaustavlja da pase, što bi napušteni konj sigurno činio. Taj koji na njemu jaše nije teži od vreće graha. Znači, dječak.

Kad sam to zaključio, opazio sam da je Adon brže potjerao svoga konja. Nakon nekog vremena stigli smo do mjesta na kojemu je dječak logorovao. Adon je sjahao i nekoliko minuta proučavao tlo.

Nije bilo sumnje da je dječak tu logorovao prošle noći. To nije bio pravi logor. Nije bilo tragova ni vatre, ni ležaja, ni kopca za vezanje konja, a što je još čudnije, nije bilo traga sedla. Nitko tko je pri zdravoj pameti neće krenuti na dug i naporan put bez sedla, ako nije u velikoj nevolji.

Jedino utješno otkriće bio je trag koji je izgledao kao trag puške naslonjene na drvo.

Prije nego što smo se ulogorili, jahali smo mnogo duže nego obično.

Danas oko podne naišli smo na mjesto na kojem se dječak ulogorio druge noći. Adon čak nije sjahao. Zaustavio se samo da baci pogled i onda nastavio

jahati sve brže. Sada su dječakovi tragovi sasvim svježi, ne možemo biti daleko iza njega. Adonovo lice je nepomično. Znam da računa kolike su nam mogućnosti da stignemo dječaka prije nego što ga stigne netko drugi. No od računanja nema koristi. Stići ćemo ga kad ga stignemo.

Odjednom smo obojica potjerali konje u galop, jer smo vidjeli znak koji bi moglo shvatiti i dijete. Četiri nepotkovana indijanska konja naišla su na dječakov trag i također skrenula na zapad. Dječak ima nade samo ako oni odluče da pričekaju do sumraka prije nego što napadnu. To znači da mi imamo još oko sat vremena.

II

Kočija se iznenada zaustavila. Sheena Waters začula je ljutiti vozačev glas:

– Otpao je prokleti kotač! Možete izaći i prošetati. Morat ću popraviti kvar prije nego što nastavimo put.

Dok su drugi putnici izlazili iz kočije, Sheena je pružila ruku pod sjedalo i izvukla svoju platnenu torbu. Svu tešku prtljagu poslala je prije nekoliko tjedana, tako da je sada nosila samo nešto odjeće i nekoliko drugih sitnica.

– Izlazite li, gospođice Waters? – upitao ju je Kurke, pratilac s puškom.

Sheena mu je pružila ruku da joj pomogne sići.

Dokle god je sezao pogled,

oko njih se prostirala prerija. Bacivši pogled u daljinu, Sheena se zagleda u nazubljenu sjenu na obzoru: Stjenovite planine. Koliko je samo čeznula za tom slikom sjedeći u svojoj sobi u internatu!

Otac i Jamie dočekat će kočiju u Supplyju. Odande će svi troje nastaviti put do planinskog ranča, kojim se otac i Jamie silno ponose. Bit će to prvi put da su zajedno nakon majčine smrti prije pet godina.

Otkrivši komadić zemlje prekriven mekom travom i potpuno skriven od pogleda iz kočije, Sheena sjedne na travu. Onda iz torbe izvadi snop pisama napisanih različitim rukopisima. Pažljivo ih složi u dvije hrpe.

Sheenina majka je umrla kad je Sheeni bilo petnaest godina. Skršen bolom njezin otac, arhitekt, odlučio je da ode na Zapad. Neki njegovi prijatelji koji su poznavali Zapad nagovarali su ga da pođe tamo radi promjene okoline. Latham Waters odlučio je da ode.

Zatvorio je svoju unosnu konzultantsku praksu i prodao kuću i velik dio imovine, što je značilo da je odlučio da ode zauvijek.

Ostala je samo Sheena. Njezin brat Jamie, dvije godine mlađi od nje, odrast će na Zapadu. Gospodin Waters je čuo ljude kako govore da je Zapad najbolje mjesto za odgoj dječaka. Ali njegova draga kći, koja je već s petnaest godina obećavala da će ljepotom dostići i čak

nadmašiti svoju majku, ne smije biti izložena teškom životu u ranoj mladosti. Ako Zapad od dječaka stvara prave muškarce, na žene sigurno ne utječe dobro. A otac je htio da Sheena postane obrazovana i otmjena kao njezina majka.

Stoga ju je poslao u otmjen internat, u kojemu je ona pet godina marljivo učila školske predmete i lijepo ponašanje. Sada, kad je školovanje završilo, vraćala se kući.

Iz sanjarenja ju je trgnuo topot kopita, praćen brzom puščanom vatrom i stravičnim krikovima. Tu, usred prerije, netko je iznenada napao kočiju.

Sheena se na trenutak ukočila od straha.

III

Još dugo pošto se topot izgubio u daljini, Sheena je nepomično ležala, lica zagnjurena u travu i ušiju prekrivenih rukama. Zatim je ustala polako, teško, kao da su joj udovi od olova.

Počela je koračati nespretnim korakom slijepca ili stara čovjeka. Dobro je znala što je čaka s druge strane uzvisine.

Bilo je pitanje života i smrti da o tome ne razmišlja, da ništa ne osjeća. Razmišljati značilo bi izgubiti nadu, a izgubiti nadu značilo bi umrijeti. Stoga Sheena nije razmišljala. Bit će vremena za to kasnije... ako bude kasnije.

Začulo se rzanje. Iza kočije je stajao ridi konj. Sheena se sjeti-

la riječi koje su joj se urezale u pamćenje.

– Hej, ovaj konj krvari!

– Ostavi ga! Neću da nas zadržava šepavi konj.

Svuda oko konja bilo je krvi. Kad je Sheena pružila ruku, životinja ju je miroljubivo dodirнула njuškom.

Sada, kada je bila svladana prva prepreka, Sheena se našla pred drugom. Nalazila se daleko od svoga doma, trebalo je prevaliti dug i opasan put. Hoće li izdržati? Hoće li opstati?

– Tata, u pomoć, trebam te!

– kriknula je, onesvijestila se i pala pokraj konja.

Nije bila dugo u nesvijesti. Kad je podigla glavu, u očima joj više nije bio onaj bespomoćni pogled.

Pruživši ruku prema košari s hranom iz koje su putnici jeli, ona iznenada opazi kovčežić dječaka Tommyja. Začas je svukla svoju odjeću i obukla Tommyjevu. Iako je on još bio dječak, njegova odjeća ipak je bila peširoka za Sheenino vitko tijelo.

Kad je ponovo bacila pogled prema vratima izbušenim mecima, opazila je da nešto viri iza kočije. Prišavši bliže, vidjela je da je to puščani kundak. Podigla je pušku i dodala je svojoj opremi.

Nakon dva i pol dana naporan jahanja Sheena je ugledala drvenu kolibu usred puste prerije.

Zaustavila je ridana. Činilo se

da je koliba napuštena, da u njoj nikoga nema.

Djevojka u dječачkoj odjeći sjaše. Polako koračajući, povede konja niz padinu prema brvnari, noseći u ruci torbu i pušku.

Odmah joj je postalo jasno zašto je brvnara sagrađena usred pustoši: tu je bila voda. Čuo se žubor malog izvora uhvaćenog u drveno korito između brvnare i ambara. Pokraj korita su bile složene hrpe drva za loženje.

Sheena je pustila konja da pije, a onda ga odvela u ambar. Kad ga je smjestila kako je najbolje znala, umorno se uputila prema brvnari. Vrata su bila otključana.

Ušavši, ugledala je sobu namještenu grubo izrađenim namještajem, ali iznenađujuće udobnu. Spustila je torbu pokraj kreveta, uzela vedro koje se nalazilo uz vrata i s puškom u ruci izašla i uputila se prema ambaru. Počeo se spuštati sumrak. Kad je bila na pola puta do izvora, zaorio se urlik Indijanca. Sheena je pojurila da se zakloni iza hrpe drva.

IV

Kad se začuo prvi indijanski urlik, Adon i ja smo bili oko sto metara daleko od vrha male uzvisine u preriji. Zabili smo ostruge u sapi svojih konja i pojurili preko vrha uzvisine.

Nismo znali za brvnaru. U kratkoj borbi ona je mogla zaštititi dječaka. Tada smo ugle-

dali vođu Indijanaca kako jaše prema hrpi drva, podigavši u ruci tomahavk. Po tome smo znali da su dječaka uhvatili vani. Prvog Indijanca slijedio je drugi.

Adon je ubio prvog Indijanca, istovremeno zastavljajući konja. No prije nego što ga je uspio zaustaviti i uzeti na nišan drugog Indijanca, dvojica Indijanaca već su dojahala do hrpe drva.

Adon je potjerao konja ravno prema izvoru. To je bilo opasno, jer su Indijanci imali puške, ali ništa drugo nije mogao učiniti.

Iako smo pucali kao mahniti, nismo stigli na vrijeme. Jedan Indijanac stigao je do hrpe drva, među kojima se dječak sakrio. Nagnuvši se, podigao je sjekiricu i pomislio sam da je to dječakov kraj.

No dječak se podigao i pucnjem iz puške raznio Indijancu glavu. Preostala dvojica nisu krenula u napad. Ali nisu nam pobjegli. Već smo bili blizu i oba metka su pogodila cilj.

U tom trenutku je dječak ponovo ustao, okružen plamenim jezicima. Nesposoban da razlikuje prijatelja od neprijatelja, hrabro je dvocijevkom pokušao nanišaniti na Adona.

No Adon je za njega bio prebrz. Osim toga, dječak je ionako odmah spustio pušku, jer ga je obuzela panika: odjeću mu je zahvatila vatra. Unezvjeren, pokušao je izaći iz hrpe drva koja mu je maloprije spasila život.

U dva skoka Adon se našao pokraj njega, brzo, grubom kretnjom strgao mu je odjeću i bacio ga u obližnje korito s vodom. Na svjetlu vatre vidio sam kako je s dječakove glave odletio šešir i ugledao sam dugu zlatnu kosu.

To nije bio dječak, nego djevojka koja je prešla preriju sama i bez sedla i koja se borila s Indijancima prije nego što je zašlo sunce! Adon ju je podigao prije nego što se onesvjestila, umotao njezino malo mokro tijelo u pokrivač i unio je u brvnaru.

Pošto sam se pobrinuo za konje, i ja sam ušao u brvnaru. Adon je već obukao djevojku u spavaćicu, koju je vjerojatno našao u njezinoj torbi. Ležala je na drvenom krevetu zatvorenih očiju.

– Je li pri svijesti? – upitao sam ga.

– Mislim da nije – odgovorio je nakon nekog vremena.

Zajedno smo odnijeli krevet do ognjišta i naložili vatru. Dok sam čistio sobu, Adon je skuhao juhu. Kada je bila gotova, pokušao je probuditi djevojku. Ali ona je bila u dubokoj nesvijesti.

Djevojka je buncala pet dana. Adon i ja smo se smjenjivali u njezi. Bolje rečeno, ja sam ga zamjenjivao u toku onih nekoliko sati koliko je spavao. Sve ostalo vrijeme sjedio je pokraj kreveta ili kuhao za djevojku, a ja sam donosio drva i timario konje.

Jedanput, kad se djevojci sta-

nje toliko pogoršalo da ni Adon ni ja nismo mogli spavati, uspravila se u krevetu i pružila ruke prema Adonu.

– Primi me! Molim te, primi me! – povikala je glasom koji bi svakoga natjerao da uzjaše uz stjenovitu planinu, makar satro konja.

Okrenuo sam glavu kad je Adon ukočeno ustao, podigao je i zagrlio. Kad sam pošao na spavanje, oni su još tako stajali. Njezina zlatokosa glava bila je naslonjena na Adonove snažne grudi. Tek tada, prvi put, djevojka se istinski smirila.

Sljedećeg jutra, kad sam se probudio, Adon je spavao na stolici a djevojka na krevetu. Spavala je dva dana, probudivši se napola samo onda kad bi je Adon na silu hranio juhom.

V

– Hoćete li me ubiti?

Adon i ja smo skočili sa stolice na kojima smo obojica drijemali u to rano jutro. Kroz male prozore u brvnaru je prodiralo sunce.

– Što? – upitao je Adon, potpuno zbunjen.

– Hoćete li me ubiti?

Ovaj put djevojčin glas je podrhtavao.

Nećemo, gospođice – rekao sam. – Dakako da nećemo. Uložili smo mnogo truda da vas u proteklih tjedan dana održimo na životu.

– Tjedan dana? – iznenadila se.

S njezina lica nestala je napestost, ali su joj oči, plave kao po-

točnice, bile oprezne, vrlo oprezne.

— Bili ste bolesni. Adon vas je negovao. Ja sam Barnabas Barclay. Mi smo braća.

— Što se dogodilo? — upitala je nakon nekoliko trenutaka.

Očito se nije sjećala da je bila bolesna i da smo je negovali.

— Ovaj, gospodice, slijedili smo vas kroz preriju gotovo dva dana.

Problijedjela je. Na licu joj se ponovo pojavio strah.

Slučajno smo naišli na tragove vašega konja. Išli smo ovim putem svojim poslom — objasnio je Adon mirnim glasom, kao da nije opazio promjenu na njezinu licu.

— Budite uvjereni da vam nećemo učiniti ništa nažao — rekao sam, no ugladene riječi nisu moja jaka strana. — Da smo htjeli da umrete, prepustili bismo vas groznici ili Indijancima.

— Indijancima — ponovila je djevojka zbunjeno. — A, onim Indijancima.

Adon se trgnuo. Odmah sam pogodio što misli. Ako je napad četvorice Indijanaca bio njezina najmanja briga, pitao sam se kojega se vruga onda boji. Možda ne zna što znači napad Indijanaca.

Adon i ja smo izašli. U zraku se osjećalo proljeće. Otišli smo do ambara, gdje sam mu pokazao pokidanu uzdu djevojčina konja. U kožu je bila utisnuta oznaka »Overland Stage Co.«.

Kad smo se vratili u brvnaru, djevojka se nasmiješila.

— Htjela bih vam zahvaliti na svemu što ste za mene učinili — rekla je čim smo ušli. Činilo se kao da je vježbala tu rečenicu cijelo vrijeme dok smo nas dvojica bili vani. — Žao mi je što vam to nisam rekla prije. Ja... bila sam vrlo zbunjena — zastala je a u očima joj se ponovo pojavio oprez. — Znate, odvojila sam se od ljudi s kojima sam putovala — rekla je glasom punim povjerenja, ali joj se u očima vidjelo sve, samo ne povjerenje, a u cijelom njezinu držanju moglo se zapaziti napetost. — Nova sam na Zapadu, kao što ste pretpostavili, gospodine Barclay, pa još ne znam razlikovati prijatelja od neprijatelja. No sada mi je sve jasno s obzirom na ono što ste za mene učinili.

— Nije lako kad je čovjek među nepoznatim ljudima — odgovorio sam. — Imate li ovdje rodbine?

— Da, moj otac Latham Waters živi u blizini. I dakako, Jamie.

— Jamie? — upitao je Adon.

— Da, moj brat — odgovorila je djevojka. — Dvije godine je mlađi od mene.

Adonova kičma se ispravila, kao da su mu s ramena pale dvije vreće pune pšenice.

— Ja sada idem k njima — dodala je.

Činilo se da ju je pomisao na oca i brata i na to da je nismo ubili donekle umirila.

– Mi ćemo vam pomoći da stignete tamo – rekao sam.

– Hvala vam, gospodine Barclay. Vrlo ste ljubazni.

– Bilo bi mi draže da me zovete Barnabas, gospodice. Kad mi kažete »gospodine Barnabas«, okrećem se misleći da ću ugledati svoga oca.

– Dobro, Barnabas – rekla je, a na njezine savršeno oblikovane usne vratio se osmijeh. – Ja sam Sheena. Sheena Waters.

Adon je veselim korakom izašao iz sobe. Čuo sam ga kako ide preko dvorišta i zviždi.

VI

Kad je neznanac ujahao u Supply, sve oči su ga pratile duž glavne ulice. Jahač je bio snažan a konj brz.

Ne obazirući se na pažnju prolaznika, Adon Barclay je dojahao do sredine ulice, do trgovine mješovitom robom. Tu je privezao konja i ušao.

Ogledavši se, vidio je da je trgovina čista i neobično dobro opskrbljena. Još više mu se sviđio vlasnik, sjedokos čovjek srednje visine, živih očiju i mišićava tijela bivšeg rendžera.

– Zalihe, hrane, odjeću – Adon mu se nasmješio. Vlasnik je uzvratio osmijeh a Adon je počeo uzimati stvari s polica i slagati ih na tezgu. – Što je novo? – upitao je

– Dugo niste bili u gradu? – odgovorio je vlasnik pitanjem.

– Nikada.

– Onda je najveća novost u

ovom kraju nedavna pljačka poštanske kočije.

– »Overland Expressa«?

– Da. To je bilo prije desetak dana. Bivši direktor banke imao je kod sebe veliki novac. Dobar plijen!

– Tko su pljačkaši?

– Po svemu sudeći, Indijanci. To se može zaključiti po strijelama i načinu na koji su iznakažena tijela. Jedino – zastao je – konji su bili potkovani.

– Možda su bili ukradeni.

– Možda – odgovorio je vlasnik, pažljivo promatrajući kupca. – Ali ne u ovom kraju. U posljednje vrijeme nikome nisu ukradeni konji.

– Ima li preživjelih?

– Pretpostavljam da ti Indijanci nisu željeli ostaviti svjedoke.

– Vjerojatno – složio se Adon s njima. – Prodajete li i sedla?

– Za vas?

– Ne. Za sina moje sestre.

Trebam i odjeću za njega. Možete li mi pričuvati takve stvari dok se ne vratim? – upitao je Adon, plaćajući.

– Sve će biti u stražnjoj sobi.

– Hvala.

– Zovem se Henning – rekao je sjedokosi čovjek ispraćujući Adona. – Burton Henning.

– Adon Barclay – Adon mu je pružio ruku. Henning – dodao je, zaustavivši se na vratima – nikada niste čuli za sina moje sestre.

– Sigurno nisam – potvrdio je Henning uz smiješak.

* * *

U salunu je vladao poslijepodnevni mir. Skupina kaubojja ispirala je suha grla. Za jednim stolom sjedila su tri rančera i razgovarala. Za drugim se igrao poker.

Adon se uputio do šanka.

– Viski – naručio je.

Barmen ga je odmjerio a onda posegnuo pod šank i izvukao bocu.

Adon je šutke pio. Svi u salunu odmjerili su stranca, isto onako kao i barmen, ali svako je zadržao svoje zaključke za sebe.

– Je li ovamo ikada dolazio rančer po imenu Waters? – upitao je Adon barmena kad mu je ponovo punio čašu.

– Dolazi s vremena na vrijeme?

– Je li dolazio u posljednje vrijeme?

Barmen je sa zanimanjem pogledao Adona.

– Nije – odgovorio je.

Adonu nije promakla oštrina s kojom je to rekao. Isto tako je opazio da je u salunu zavládala tišina, jer su svi prisutni, jedan po jedan, utihnuli da bi čuli što njih dvojica pričaju.

– Moram mu nešto isporučiti – nastavio je Adon. – Treba da odjašem do njegovog ranča.

– To je dan i pol jahanja. Ranč se nalazi blizu Watertank Fallsa.

Oštrina je nestala iz barmenova glasa. U salonu se nasta-

vio razgovor. Adon je začuo škripu čizama na vratima iza sebe. Okrenuo se i ugledao dva čovjeka.

– Waters ne prima nikakve pošiljke – reče jedan od njih.

– O, vi radite za njega? – upitao je Adon na tu odsječnu tvrdnju.

– Dobra šala! – zarežao je došljak, okrenuvši se prema svom suhonjavom pratiocu, koji je razvukao usne u hladan smiješak.

– Je li dobro raditi za njega? – upitao je Adon.

– Ja ne radim za Lathama Watersa, prijatelju.

– A za koga radiš? – odjednom je Adanov glas postao leden.

Prisutnima u salunu naježila se koža od hladnoće njegova glasa. I dvojica došljaka u prvi su čas ostala bez riječi, ali su se brzo pribrala.

– Ne sviđaju mi se tvoja pitanja, stranče! – prijeteci je rekao prvi.

– Meni se ne sviđa tvoj smrad! – uzvratio je oštro Adon.

Nekoliko novopridošlih kaubojja, koji su stajali na vratima, sklonili su se iz Adonove vatrene linije, kao i barmen iza njega, koji je, zlu ne trebalo, sklonio i bocu viskija sa šanka.

Zajapuren od bijesa, naprasi ti došljak htio je posegnuti za revolverom, ali ga je nešto zaustavilo. On, koji nikada nije poslušao glas opreza, sada ga je poslušao.

– A kad mi se ne sviđa nečiji smrad, onda hoću da se on makne iz moje blizine! – nastavio je Adon.

Široko lice došljaka iskrivilo se od gnjeva. No ruka mu nije mogla posegnuti za revolverom. Razapet između mržnje i straha, okrenuo se i uputio prema vratima.

Njegov pratilac još je jedanput hladno odmjerio Adona, a onda se uputio za svojim prijateljem. U njegovu pogledu nije bilo straha, već samo prezira za takvo ružno ponašanje.

– Taj s kojim ste razgovarali zove se Flat Franklin – rekao je barmen kad se Adon ponovo okrenuo svom piću. – Njegov prijatelj se zove Pigeon Clay.

Ako su ta imena nešto i značila Adonu, on to nije pokazao. Čeličnu mirnoću njegova lica, koja je toliko opčinjavala njegova brata Barnabasa, nije poremetio ni ovaj susret.

– Vrijeme je da krenem – kazao je Adon nakon nekoliko trenutaka. – Izvrstan vam je viski. Vrijedi ovamo doći ponovo.

– Stranče, ako nemate oči na leđima, osuđeni ste na smrt – rekao je barmen.

– Pa slučajno nam je baš to mana u obitelji – nasmijao se Adon.

I barmen se morao nasmijati.

– Najbolje bi bilo da izađete na stražnja vrata – posavjetovao je Adona. – Na toj strani nema krovova.

Adon je tiho zazviždao. Začas je njegov konj dogalopirao kroz

pokretna vrata saluna. Adon je uzjahao i izišao kroz stražnja vrata, koja mu je barmen otvorio.

Topot kopita koji se udaljavao nadjačale su gnjevne kletve s ulice.

VII

– Sinoć si se kasno vratio – rekao sam Adonu kad sam ga sljedećeg jutra vidio kod korala.

– Malo sam obišao ovaj kraj – odgovorio mi je.

Činilo se da je neobično dobre volje, iako je spavao samo dva-tri sata.

– Je li te netko pratio ? – upitao sam ga.

– Možda. Gdje je Sheena?

– U krevetu. Imao sam vraške muke da je zadržim u krevetu kad si ti jučer otišao. Ona misli da joj je sasvim dobro i da može ustati, ali ja sam joj rekao da to ne dolazi u obzir sve dok ne dopusti glavni bolničar.

Kad smo ušli, Sheena je sjedila na krevetu. Bila je lijepa kao slika. Osjetio sam kako je Adonu zastao dah. Ali kad je progovorio, glas mu je bio miran.

– Izvoli – rekao je, stavivši na krevet zamotuljak. – Nešto novo za tvoju garderobu.

Sheena je u čudu raširila oči, a onda nestrpljivo počela otvarati zamotuljak.

Uskoro smo se svi smijali do suza. Adon joj je kupio mušku odjeću, sve do kožnatog jakna s resama i do srebrnih mamuza. Natjerala nas je da izađemo iz brvnare dok se ne obuče. A onda nas je pozvala unutra.

– Sada mi se morate diviti!
– uskliknula je zažarenih očiju.

Bio je to najljepši dječak kojeg sam ikada vidio. Adon je gotovo ostao bez daha. Onda je Sheena podvezala kosu i sjeli smo za doručak koji sam ja pripremio.

– Koliko je daleko do grada?

– upitala je Sheena nakon doručka.

– Četiri sata – odgovorio je Adon.

– Ali tebe nije bilo vrlo dugo! Što si još radio u gradu osim što si bio u trgovini?

– Obavio sam neke poslove – odgovorio je Adon. – Ako ste završili doručak, podite sa mnom da vam nešto pokažem.

Sheena je skočila sa stolice a ja sam bio korak iza nje.

– Pričekajte ovdje – rekao je Adon kad smo stigli do ambara. Vratio se nakon nekoliko trenutaka, vodeći najljepšu kobilu koju sam ikada vidio. – Ovo je tvoj konj, Sheena. I sedlo je tvoje.

– O prekrasan je! – uskliknula je djevojka i nije mogla skinuti oči s lijepe životinje.

– Prekrasna – ispravio ju je Adon.

– O kobila! Još nisam vidjela tako lijepu životinju.

– Uzjaši i iskušaj je.

– Oh, Adone! – Sheena je pritrčala Adonu i zagrlila ga. – Divan si! Moraš upoznati Jamieja. Sigurno ćete se sprijateljiti. A tata će ti nadoknaditi troškove za sve ove stvari.

– Ne. Ovo je poklon od Bar-

nabasa i mene. Mislim da će tvom ocu biti toliko drago što te vidi da će ti kupiti mnogo drugih stvari. Hajde, uzjaši!

* * *

Preostali dio toga dana pustili smo Sheenu da se odmara, pošto ju je Adon podučavao u jahanju. Zapazio sam da više nije bezbrižan. Nije dopuštao djevojci da jaše bilo kamo osim oko brvnare i ambara. Nosio je sa sobom pušku i revolvere. Poslije večere ustao je od stola i počeo pakirati zalihe.

– Vrijeme je da Sheenu odvedemo njezinu ocu – kazao je.

Djevojka se okrenula od ognjišta, pokraj kojeg je pila kavu.

– Znaš li kako možemo stići do njega? – upitala je.

– U gradu sam se raspitao. Sheena je sjela na kraj klupe.

– Sigurno si zabrinut za mene. Da barem nisam toliko dugo bila bolesna! – neko vrijeme je šutjela, a onda upitala Adona: – Otkud znaš da je riđan vlasništvo prijevozne kompanije?

– Naziv je urezan u njegovu uzdu – odgovorio je Adon.

– Aha, pa ja sam bila u kočiji kad se dogodila pljačka. Pretpostavljam da su ti za pljačku rekli u gradu. Ja sam jedina osoba koja... koja je uspjela pobjeći.

– Lice joj je bilo blijedo. – Bila sam podalje od ostalih, čitala sam pisma od kuće. Nalazila sam se iza male uzvisine, tako da me nisu vidjeli.

– A jesi li ti vidjela njih?

— Nisam. Ja...oh...užasno! Nisam čak nikome ni pokušala pomoći. Ni najmanje. Samo sam ležala u travi. Bila sam suviše prestrašena da bih se i pomakla, dok su njih...ubijali. — Posljednju riječ je prošaptala, tako da sam znao da ponovo proživljava taj užas. — Bilo bi to samoubojstvo da sam im pokušala pomoći — nastavila je. — Je li tako? — nesigurno je upitala.

— Tako je, djevojko — pljesnuo sam se rukom po koljenu, toliko sam bio zadovoljan njezinim zaključkom.

— Jesu li to bili Indijanci? — upitao je Adon.

— Ne...ne! Znaš, čula sam ih kako govore. Govorili su isto kao i mi. Indijanci govore engleski drugačije, je li?

— Da. Bi li mogla prepoznati glasove?

Na to se Sheena zabrinula i pri samoj pomisli da bi se ponovo mogla naći u blizini ubojica.

— Zaista ne znam, iako mi se čini da to nikada neću zaboraviti. Vikali su, a ja sam bila silno prestrašena.

— Tvoj otac nije došao u grad da dočeka kočiju.

— Nije?

— Nitko nije čekao kočiju u Supplyju.

— Pitam se zašto — čudila se Sheena.

— Ovdje dan dolaska kočije ne znači mnogo s obzirom na sva zakašnjenja i slične neprilike koje se događaju prilikom prijevoza na Zapadu — rekao

sam da je utješim. U sebi sam se čudio što nije došao. Ljudi obično dođu u grad i čekaju da kočija stigne. — Osim toga, sreća je što nije došao, jer sada pljačkaši ne znaju da si ti bila u kočiji.

Sheena je znala što mislim.

— Da, rekla je. — Pokušala sam zavarati trag, tako da izgleda da je ridan odlutao. Kad sam se ovdje probudila iz nesvijesti, mislila sam da ste vi pljačkaši, da ste me pronašli — dodala je pocrvenjevši.

Adon i ja smo se počeli smijati. Onda smo se smijali svi troje, tako da je taj dan završio onako kako je i počeo.

VIII

Došli smo do čistine oko ranča Lathama Watersa u sumrak dva dana kasnije. Putovanje nije bilo zanimljivo, izuzevši ljepote krajolika.

— To je ovdje! — uskliknula je Sheena kad smo došli do ruba šume. Glas joj je podrhtavao od uzbuđenja. — Doveo si nas ravno do ranča! — rekla je gledajući Adona sa čuđenjem i poštovanjem.

— Da, stigli smo — odgovorio je Adon.

— Ovo izgleda baš kao onaj crtež koji mi je tata poslao!

Kuća je bila velika i duga, lijepa planinska kuća napravljena od drva i kamena.

— O, tako sam nestrpljiva da vidim tatu i brata! — uzviknula je Sheena i podbola konja, koji je poslušno krenuo.

Sheena nije prešla više od četvrtine razdaljine do kuće, kad je tlo pred kopitima njezina konja zaparao metak. Adon i ja izvukli smo puške, a Sheena je zaustavila konja. Vidjelo se da je iznenađena i začuđena.

— Neka se nitko ne miče, jer će dječak stradati! — povikao je glas iz kuće.

Vidjeli smo svjetlucaње puške na jednom prozoru. Bili smo u teškom položaju. Sheena je bila na dometu onoga koji je pucao, a on je bio izvan našeg dometa. Ipak sam pretpostavljao da bi Adon uspio pogoditi cilj čak i s te udaljenosti.

Sheena je nepomično sjedila na konju i gledala u kuću.

— Jamie! — povikala je iznenađena, a u glasu joj se čulo tisuću pitanja.

Gotovo smo mogli osjetiti zbunjenost čovjeka s puškom.

— Jamie! — povikala je ponovno djevojka — to sam ja, Sheena.

— Sheena, to si ti? — glas je zadrhtao i u njemu se raspoznavala dječaćka plašljivost, koju prije nismo zapazili.

— O, Jamie, došla sam kući! To sam ja!

— Jesi li zarobljena? — upitao je mladić.

— Nisam, Jamie. Na sigurnom sam. Ovi ljudi su moji prijatelji!

— Pokrivam te, Sheena. Brzo dodi ovamo i makni se s moje vatrene linije. Ako se tvoji pratioci pomaknu, mrtvi su.

Sjedeći na konju s puškom

prebačenom preko sedla, osjećao sam sažaljenje prema tom mladiću. Njegove mogućnosti da nas pogodi na toj udaljenosti bile su gotovo nikakve, kakvu god pušku da ima. A njegova sestra bila je na dometu naših pušaka. Mladić se bojao da će mu sestru, koju je toliko dugo čekao, ubiti na njegove oči. Nisam znao tko su njegovi neprijatelji, ali sigurno su bili đavoli prerušeni u ljude. Bilo je očito nemoguće da mladić ne sumnja da bi mu oni mogli dovesti sestru do kuće, a onda je hladnokrvno ubiti pred vratima.

Sheena je podbola konja i odjahala do kuće.

O, Jamie! — viknula je, zagrlivši brata i naslonivši mu glavu na grudi.

— Jesi li dobro, Sheena? — upitao ju je.

— Dobro? Oh, Jamie, i te kako sam dobro!

— Ovi ljudi su zaista tvoji prijatelji?

— O, da, oni su mi spasili život!

— Udite! — doviknuo nam je Jamie.

No mi smo krenuli naprijed već kad je on napustio svoj položaj pokraj prozora. I dalje smo držali puške u rukama, za slučaj da u šumi ima i drugih posjetilaca, ali s neprijateljskim namjerama.

— Oprostite mi zbog ovog — rekao je Jamie kad smo se približili.

— Na udaljenosti nije lako

razlikovati prijatelja od neprijatelja – odvratio sam.

– A možda si ti i očekivao neprijatelje, a ne prijatelje – dodao je Adon.

– Upravo tako – odgovorio je mladić.

– Gdje je tata, Jamie? – iznenada je upitala Sheena, podigavši glavu i pogledavši brata.

Jamie joj je čvrsto stisnuo ruke.

– Sheena, oca su ranili. Mislim da će ipak preživjeti, pogotovu sada kad si ti ovdje i na sigurnom.

– Otac je ranjen? – užasnula se djevojka. – O, Jamie, hajdemo odmah k njemu!

– Uvedi je u kuću, momče – rekao je Adon. – Mi ćemo smjestiti konje u staju, ako dopuštaš, a onda ćemo čuvati stražu dok ti budeš u kući sa sestrom.

IX

Kad smo se vratili iz staje, Jamie nas je očekivao.

– Sheena je unutra s ocem. Ja sam Jamie Waters.

– Ovo je moj brat Adon Barclay a ja sam Barnabas.

Rukovali smo se.

– Što se dogodilo tvom ocu?

– upitao je Adon.

– Ranjen je prije dva tjedna.

– Teško je ranjen?

– Pa – oklijevao je mladić – nisu teške rane, ali izgubio je mnogo krvi. Našao sam ga tek sljedećeg dana. – Iznenada je bijesno udario šakom o zid kuće. – Da sam ga barem našao ranije, sada bi mu bilo mnogo

bolje! Ali nisam znao da mu se nešto dogodilo sve dok mi nije postalo čudno što nije došao na večeru. Bio je mrak i nisam ga mogao tražiti sve do sljedećeg dana. Ranili su ga daleko od kuće i našao sam ga tek poslije podne.

– Vjerujem da će ozdraviti unatoč gubitku krvi, ako rane nisu opasne – rekao je Adon.

– Kad je dosad ostao na životu, sigurno će preživjeti.

– Bili smo silno zabrinuti za Sheenu – rekao je Jamie. – Sada, kad je ona na sigurnom, otac će se brže oporavljati. Znali smo kojom će kočijom doći, no kad su oca ranili, nisam ga mogao ostaviti samog. Zahvalan sam vam što ste je doveli. Je li Sheena neko vrijeme čekala u gradu prije nego što ste je doveli ovamo?

– Ne. Sheena više od dva tjedna nije bila u gradu – kazao sam. – I ona ima svoju priču, koja nije manje uzbudljiva od vaše.

– Znao sam – uzviknuo je mladić – znao sam da se nešto dogodilo! I otac je znao. Govorio sam mu da nas Sheena čeka u gradu da dodemo po nju, ali znao sam da ona nije od onih koji čekaju. Još se nije navikla na Zapad – dodao je – ali ima sve uvjete da se navikne.

Adon i ja smo se nasmijali. I Jamie se nasmijao, najviše zato što se našao među prijateljima.

– Idemo unutra k ocu – rekao je raspoloženo.

Latham Waters ležao je očiju

prikovanih uz lice svoje kćeri, preslab da učini ikakvu drugu kretnju osim da uhvati Sheenu za ruku.

Kad je čuo kako ulazimo, javio se slabim glasom:

– Jamie, ona izgleda baš kao tvoja majka, samo je još ljepša, iako sam mislio da to nije moguće.

– O, tata – uskliknula je Sheena, dirnuta – zar zaista?

– Da, sigurno.

– Mislim, Sheena, da imaš drugačiji ukus od majke što se tiče odijevanja – rekao je Jamie u šali.

– Pa to znači da sam zaista izgledala kao muškarac kad si gotovo pucao u mene – kazala je Sheena i svi smo se nasmijali.

– Pođimo van, da se tata može odmarati – pozvao nas je Jamie.

– Jamie, htio bih upoznati Sheenine prijatelje – kazao je Latham Waters.

– Ovo su Adon i Barnabas Barclay, oče.

– Hvala vam što ste mi doveli kćer. Ja sam vaš vječni dužnik – rekao je Sheenin otac slabim glasom.

– Išli smo gotovo istim putem, gospodine – odgovorio sam mu.

Izašli smo i ostavili ga da miruje.

– Zašto su ranili tvoga oca, Jamie? – upitao sam nakon večere, kad smo sjedili uz ognjište.

– I zašto misliš da su to učinili Flat Franklin i Pigeon Clay?

– Vidjeli ste položaj ove kuće kad ste dojahali na čistinu.

Kimnuo sam.

– Zapazili ste da je drveće s obje strane livade – uzeo je komad pougljenjena drva i počeo crtati na glatkom kamenu kamina. – Ovaj istočni kraj ledine, koji niste mogli vidjeti s mjesta na kojemu ste bili zbog valovitosti zemljišta, vodi do jedinog lako prohodnog puta za Supply. To je jedini put koji je dovoljno širok za velika kola.

– Ili za stada stoke – dodao je Adon.

Jamie se trgnuo.

– Tako je, Adone! Drugi kraj ledine, na zapadnoj strani, pruža se preko brežuljaka i zatim, kilometre i kilometre, nastavlja se planskim pašnjacima. Svaki pašnjak se širi koliko mu planske padine dopuštaju, a onda prelazi u sljedeći, ispod sebe. Prekrasan je to prizor.

– Ti pašnjaci su ono što u svojim pismima zoveš parkovima? – upitala je Sheena.

– Da. A naš ranč je ulaz u te parkove. Dakako – uozbiljio se Jamie – mi bismo pustili druge rančere da ovuda provode svoju stoku kad je vode na sajam, ali kad bi netko odlučio da ovdje stvori veliko imanje, netko tko bi imao dovoljno novca da na ove pašnjake dovede desetke tisuća grla, taj netko bi morao imati i ovaj ranč.

– A netko želi vaš ranč? – upitao je Adon.

– Toliko ga želi da je spreman radi njega ubiti našeg oca.

Franklin i negov prijatelj Cruz došli su ovamo prije tri tjedna i ponudili nam da im prodamo ranč.

X

Kad sam se sljedećeg jutra probudio, u kući je vladala tišina. Svi su spavali. Nakon neprospavanih noći pokraj oca činilo se da bi Jamie mogao spavati cijeli tjedan. Čuo sam Adona u kuhinji i otišao tamo da mu se pridružim. On je spavao u kuhinji, da ima na oku ledinu, kako ne bi došli neželjeni posjetoci. Upravo smo dovršavali doručak kad je dolepršala Sheena.

Nismo je dotad vidjeli u haljini. Nikada prije nisam vidio tako lijepu djevojku.

— Prepoznajete li me? — upitala nas je pomalo stidljivo. — Tata i Jamie su mi lijepo uredili sobu — nastavila je, jer ni Adon ni ja nismo izrekli ni riječi. — Čak su me dočekali poklonima. Gledajte što sam našla ispod jastuka kad sam sinoć otišla spavati. Dotakla je ogrlicu oko vrata i pokazala nam privjesak.

Adon je pogledao ogrlicu. Bila je od drva, izrezbarena, a privjesak je bio u obliku jelena u trku.

— Pitam se tko je to napravio, tata ili Jamie — smiješila se Sheena.

— Sheena, divno izgledaš — rekao sam, pribravši se od iznenađenja. — Moramo te odvesti na ples. Druge djevojke će poludjeti od zavisti.

— Neće poludjeti djevojke — ispravio me Adon.

Sheena ga je upitno pogledala.

— Misliš li... — zastala je i pocrvenjela.

— ... da si lijepa? — dovršio je Adon njezino pitanje.

— Da, to sam te htjela pitati — kazala je, smijući se. — Što se dogodilo s mojim lijepim ponašanjem?

Činilo se da je zaista zbunjena sama sobom.

— Da — rekao je Adon, uputivši se prema vratima — mislim da si vraški lijepa.

* * *

Kasnije toga dana Adon je pregledao Watersove rane i previo ih. Jamie i ja smo se kolima uputili prema Watertank Fallsu.

Watertank Falls je mali, prljavi planinski grad. Izrastao je preko noći, za vrijeme zlatne groznice 1859. godine. No isto tako brzo došao je i na rub propasti, kad se s ove strane Snježnih planina više nije mogla naći zlatna rudača. Ipak je ostao sastajalište trapera, koji su tuda prolazili noseći krzna u Denver City, a i mjesto za opskrbljivanje rančera, koji su se naseljavali na planinskim padinama.

Kad smo se Jamie i ja uvezli u grad tri sata nakon odlaska s Watersova ranča, glavna gradska ulica bila je puna kola. Prošavši pokraj jedne od najvećih zgrada u gradu, hotela »Crane«, zaustavili smo se ispred glavne trgovine i ušli. Počeli smo uzi-

mati vreće brašna, šećera i drugog i nositi ih u kola.

Kad sam već ne znam koji put izašao iz trgovine, ugledao sam crnokosu djevojku i nekog muškarca koji je izgledao kao razbijač i koji se naginjao nad nju.

— Samo me takni i znaj da će te moj otac ubiti! — čuo sam djevojčine riječi.

Pogledavši bolje, vidio sam da djevojka ima crne oči i da je lijepo građena. Njezina gusta crna kosa još joj je više isticala bijelu put.

— Ona govori istinu, Cruze. Njezin otac za to ubija. Silno mu je stalo do nje — dobacio je naposniku jedan od prijatelja koji su stajali u blizini.

— Neka ide dodavola taj stari Meksikanac!

— Znaš da nije Meksikanas. Majka joj je bila Meksikanka.

— Njezin otac je star i spor za mene — junačio se napasnik.

— Nije prestar za revolverašku plaću, Cruze. Ostavi djevojku na miru. Imat ćeš posla s njezinim ocem, a našem gazdi neće biti drago ako čuje da se međusobno sukobljavamo.

— Umukni, budalo! — obrecno se Cruz i brzo se ogledao.

Djevojka je pokušala pobjeći ispod njegove ruke, ali on ju je još čvršće uhvatio i gurnuo do kola.

Spustio sam vreću graha i brzo prošao kroz krug njegovih prijatelja. Stavio sam mu svoju tešku ruku na rame upravo u trenutku kad se spremao da

djevojci nasred ulice strgne odjeću. Okrenuo sam ga, udario šakom u lice i čekao da padne.

Nije pao. Bio je samo začuđen i ljut.

— Ti, dosadno štene! — procijedio je kroz zube. — Za ovo ćeš mi platiti! — bijesno je ciknuo i skočio prema meni.

U tom trenutku začuo se Jamiejev glas:

— Ako se vi, momci, samo pomaknete da pomognete svom prijatelju, ispraznitu ću ovu pušku u vas!

— Momže — reče jedan od njih Jamieju — nema toga novca za koji bismo mi prekinuli ovu borbu. Posljedja tri ili četiri tjedna nudimo pedeset dolara svakome tko je spreman da se potuče s Cruzom. Nakon prvog izazivača nije se javio više nitko, a za njega se pobrinuo pogrebnik.

Uvijek sam bio dobar u tučnjavi. No sada, kad sam shvatio da ovo neće završiti onako brzo kao što sam mislio, dobro sam se usredotočio na svog protivnika. Cruz mi je pokušavao dohvatiti oči, ali ja sam mahao šakama, tako da me nije uspio udariti. Znao sam: ako mi oči nateknu od udaraca, gotov sam.

Nakon nekoliko minuta on nije izgledao nimalo umorno. Rasjekao sam mu kožu na obrazu sve do kosti. On je meni razbio nos.

Sada je oko nas već stajala

velika gomila bučnih promatrača.

– Ubit će ga! – čuo sam nekoga kako kaže.

To me samo potaklo. Te sažalne riječi su se, naime, odnosile na mene. Dovraga! Neću mu dopustiti da me ubije, pomislio sam.

Jedno oko mi je bilo zatvoreno. Budući da sam se usporio, Cruz me uspio udariti po tom oku. Usmjerio sam se na mjesto na njegovoj bradi koje mi je jednom spomenuo neki stari boksač. Nikada još nikoga nisam udario u to mjesto, jer je to, navodno, siguran način da čovjeka ubiješ. Ali sada sam udario.

Jedanput. Dvaput. Treći udarac oborio je Cruza.

Nakon nekoliko trenutaka nagnuo sam se nad njega. Bio je u nesvijesti, nije bio mrtav.

Jamie je brzo došao do mene i gotovo me odvuкао do kola.

Platio sam trgovcu – rekao je. – Nestanimo odavde!

– Čekaj! – povikao sam iznenada. – Tu je bila djevojka!

Ovdje sam – začuo sam onaj poznati glas.

– Penjite se! – zapovjedio sam joj.

– Uzmite pušku! – rekao joj je Jamie kad se uspela do nas.

– Očekujemo neprilike.

Ošinuo je konje i kola su naglo krenula.

– Gdje stanujete? – upitao sam djevojku.

Pokazala je ulicu iza ugla. Vozili smo se niz tu ulicu sve do

male, oronule kuće od drva na rubu grada.

– Ovdje – rekla je djevojka, iskočivši iz kola čim ih je Jamie zaustavio.

Promatrao sam trošnu kuću.

– Hoćete li ovdje biti na sigurnom? – upitao sam.

– Hoću. Imam pušku – odgovorila je, vraćajući našu. – Moj otac će se uskoro vratiti kući.

– Ja sam Barnabas Barclay, gospođice. Ovo je Jamie Waters. Ako se nađete u neprilici, pokušajte nas o tome obavijestiti. Ranč nije daleko.

– Zovem se Melody Margoles Hackett. Hvala vam. Mnogo vam hvala na svemu! Žao mi je... – zastala je, gledajući moj razbijeni nos.

– Nije razbijen prvi put – kazao sam. – Želio bih da mi dopustite da vas posjetim čim mi lice bude malo ljepše.

– O! – pocrvenjela je djevojka. – Bilo bi mi to drago. Ali ne...da...ne znam – zbunila se.

Upravo u tom trenutku začuli smo topot kopita niz ulicu.

– Brzo otidite! – uplašila se djevojka. – Morate odmah otići.

Jamie nije čekao dva puta. Ošinuo je konje i kola su krenula.

XI

Netko me uhvatio za ramena i počeo tresti.

– Ustaj, Barnabase! – začuo

sam Jamiejev glas i pokušao otvoriti oči, ali bez uspjeha.

– Koliko je sati? – upitao sam.

– Jutro je. Adon želi da pođeš u ambulantu.

– Ambulantu?

– To je očeva soba.

– Gladan sam!

– Prespavao si i večeru i doručak.

– Podi u očevu sobu, Barnabase – rekla je Sheena s vrata.

– Tamo ću ti donijeti doručak.

Vjerojatno sam bio izobličen od tučnjave, jer kad sam ušao u Watersovu sobu, Adon se počeo smijati. Waters me neko vrijeme iznenađeno gledao, a onda se i on počeo smijuljiti. Jamie im se pridružio i uskoro je cijela kuća odzvanjala od smijeha.

Nakon nekog vremena svi su se smirili. Opazio sam da Waters sjedi na krevetu, poduprt hrpom jastuka. U lice mu se vratila boja. Iako je već pet godina proveo na Zapadu, još je više izgledao kao advokat nego kao rančer.

– Barnabase – rekao je – želim razgovarati s tobom i Adonom već otkako ste prekjučer doveli Sheenu. Nije mi lako izraziti to što želim reći, jer u stvari od vas tražim uslugu kakvu nemam pravo tražiti ni od koga, a pogotovu od nekoga koga poznajem tako kratko vrijeme.

– Nastavite, Waterse – rekao sam.

– Čuo sam sve o tome kako

ste spasili Sheenu od Indijanca i ... nema riječi kojima bih vam mogao izraziti svoju zahvalnost. Umjesto mnogo riječi dovoljno je da vam kažem da sam spreman odužiti vam se na bilo koji način koji je u mojoj moći.

– Dobro, možete preskočiti taj dio – kazao sam.

Latham Waters se nasmijao.

– Budući da sam očekivao takav odgovor, želio bih vam nešto predložiti. Ali – lice mu se smračilo – bojim se da vrijednost toga što predlažem više zadovoljava moje potrebe nego što nagrađuje vaše zasluge. Želio bih, naime, da vas dvojica neko vrijeme ostanete u ovom kraju. Imam krasan, velik ranč, na kojem nema hipoteke. Još nisam počeo iskorištavati sve pašnjake. Više me zanimalo da osnujem dom za sebe i svoju djecu nego da povećam račun u banci. Tako je, eto, zemljište nedovoljno iskorišteno, a valjalo bi ga iskoristiti.

– Meni se to čini razumnim – rekao sam. Kad čovjek ima zemlju, trava raste besplatno.

– Na žalost, Barnabase, čini mi se da ova trava nije besplatna. Bojim se da ćemo je platiti životom – pokazao je svoje zavoje.

– Koliko sada imate stoke? – upitao je Adon.

– Imam oko dvije tisuće grla. Raštrkana je po padinama i po kanjonu. Treba je dotjerati i žigosatii telad.

— A što je s prodajom? — upitao je Adon.

— Dosad ništa nisam prodavao. Počeo sam držati stoku iste godine kad smo Jamie i ja došli na Zapad. Nudim vam da ostanete ovdje barem ovo ljeto i da mi pomognete. Da žigošete stoku, da nešto kupite, a nešto prodate. O pojedinostima se možemo dogovoriti. Pristat ću na ono što vama odgovara. Možete ući sa mnom u partnerstvo ili, ako želite, davat ću vam predradničke ili revolveraške plaće.

— Revolveraške plaće! — uzviknuo je Jamie, — Barnabase, sjećaš li se što su jučer u gradu rekli oni koji su stajali oko kola? Kazali su da otac one djevojke koju si ti zaštitio nije prestar za revolverašku plaću.

— Da, sjećam se — odgovorio sam.

— Upozorili su Cruza — nastavio je Jamie — da ostavi djevojku na miru, jer se njihovu gazdi neće svidjeti da se oni međusobno sukobljavaju.

— Hoćeš reći da djevojčin otac radi za istu kompaniju za koju radi i onaj što ju je napao? — začudila se Sheena.

— Za istog poslodavca, Sheena — ispravio ju je brat.

— Gazda... — razmišljao je Adon.

— Tko bi ovdje mogao imati unajmljene revolveraše? — upitala je Sheena oca.

— Možda rudarska kompanija — kazao sam. — Oni bi morali imati čuvare.

— Svakako — odgovorio je Waters.

— Možda je netko naišao na zlato i čuva to u tajnosti — rekao sam — čuvare imaju samo za slučaj da se to ipak dozna.

— Tako je! — uzviknuo je Jamie. — Cruz je rekao onom koji je spomenuo gazdu da umukne. Čudno, jedan od njih me prepoznao, a ja sam siguran da ga nikada nisam vidio. Dakako, Cruz je bio ovdje s Flatom Franklinom onoga dana kad su htjeli kupiti naš ranč.

— Mislim — rekao je Latham Waters — da se vijest o velikom nalazištu ne bi mogla dugo sačuvati u tajnosti — Watersovo izmučeno lice ponovo se okrenulo prema meni i Adonu. Želio bih, momci, da razmislite o mom prijedlogu i da se što prije dogovorimo.

— Ja ostajem — odgovorio sam bez oklijevanja, jer mi se svidao Waters i njegova obitelj.

Adon je neko vrijeme šutio.

— Znam da to nije osobito povoljna ponuda — stao se Waters ispričavati — jer mi sada imamo velikih teškoća, a još zapravo i ne znamo točno o kakvim se teškoćama radi.

Bilo mi je jasno da Adon ne sluša Watersa, već da gleda Sheenu. A Sheena je zbog nečega blijeda gledala u svoje ruke.

— Barnabas i ja jašemo zajedno — rekao je Adon. — Ostat ćemo obojica, gospodine Waters.

— Zovite me Latham. I hvala vam.

Kad smo odlazili iz sobe, vidio sam da se u Sheenino lice vratila boja i da je čak malo pocrvenjela.

XII

— O, prekrasna kobilica! — čuo sam Jamieja kad sam sa kobilom i Sheeninim sedlom došao iz staje. — U staji je nisam dobro pogledao.

— Adon ju je izabrao za mene. Dala sam joj ime Lady — ponosno je rekla Sheena. — Znam da to nije originalno ali pristaje joj. Hvala ti, Barnabase — kazala je kad sam joj osedlao konja, uzjahala i načinila nekoliko krugova.

Budući da smo Adon i ja odlučili ostati, željeli smo odmah pogledati stoku. Dogovorili smo se da u svakom trenutku jedan od nas trojice, Adon, Jamie ili ja, mora biti na ranču s Watersom, sve dok toliko ne ozdravi da se može sam braniti.

Bilo je kasno jutro kad smo Jamie, Sheena i ja izjahali i ostavili Adona kod kuće na straži. Uputivši se na zapad niz dugu livadu na kojoj se nalazi kuća, došli smo do uzvisine.

Nikada nisam vidio tako lijepo mjesto. Ispred nas se prostirao ogroman, ravan travnjak, o kojem nam je Jamie pričao i koji je nazivao parkom. Kroz njega je vijugao potočić.

Zatim smo krenuli niz široki kanjon, pun planinskih mirisa i zvukova. Vidjeli smo mnogo vjeverica, šojki, zečeva, i jelenova.

Svako malo istjerali bismo iz

šumarka vola ili kravu s teleom i zatim ih potjerali dolje, prema parku.

— Pokupit ćemo ih na povratku — objasnio je Jamie Sheeni.

Kad smo se vratili na ranč, već je bio mrak. U parku smo ostavili dvadeset grla, koja smo istjerali samo iz kanjona.

— Dvadeset grla od dvije tisuće — umorno je rekao Jamie, no njegovo lice je pokazivalo da je zadovoljan.

* * *

Sljedeća tri tjedna svaki dan smo odlazili u potragu za stokom. Nakon dva tjedna Waters je bio dovoljno snažan da ustane i da se kreće po kući, tako da više nitko nije ostajao s njim da čuva stražu. Sada, kad smo bili trojica, posao je brže napredovao. Sheena je ponekad išla s nama, a ponekad bi ostala kod kuće. Njezina kobilica bila je tako dobro izvježbana da nam je svaki put bila od pomoći. Nakon tri tjedna naporna rada okupili smo oko tisuću dvjesto grla i stjerali ih u široki park.

XIII

Sjedeći za večerom, razgovarali smo o tome kako ide posao.

— Hoće li stoka ostati na okupu u parku? — upitao je Waters.

Zasad hoće — odgovorio je Adon. — Trava je sočna, a i voda je tu.

— Sutra se morate odmoriti.

Jamie mi kaže da treba pretražiti još samo neka područja. Zašto se ne biste odmorili, pa onda dovršili skupljanje stoke? Kad dođe vrijeme za žigosanje, možda ću vam ja moći pomoći – dodao je.

– Stoka je dobro uhranjena, oče – rekao je Jamie. – Čini se da je zima nije iscrpila. Od ove trave u parku još će se bolje uhraniti.

– To je najbolje mjesto za stoku koje sam ikada vidio – kazao sam.

– Da – potvrdio je Waters. – Trava je bujna, jer je ova zima bila neobično blaga. Pogledajte uštap! – pokazao je prema otvorenom prozoru.

Dok smo mi večerali, vani je već pao mrak i izašao pun mjesec.

Iznenada je Adon potegao revolver i ispalio četiri metka kroz otvoren prozor. Sheena je vrisnula i rukama prekrila uši. Jamie i Waters gledali su Adona kao da je odjednom pomahnitao.

Ja sam se ukočio. Taj revolver, kao da se odjednom pojavio niotkud, toliko brzo ga je Adon izvukao. Nikada nisam vidio ništa slično. Kroz glavu mi je nejasno prolazila misao: ovaj čovjek je moj brat, moj Adon.

Adon se hitro digao i ušao u mračnu kuhinju, krećući se poput mačke. Čuo sam kako je zatvorio zasun na vratima. Zavladala je tišina.

Trenutak kasnije začuo se topot kopita najmanje dvaju ko-

nja podalje od kuće, u smjeru staje. Odmah smo skočili sa stolica i pograbili puške. No Adon se već vratio, noseći u lijevoj ruci springfildicu sa slomljenim okidačem.

– Netko je bio ovdje, pred prozorom! – prošaptala je Sheena.

Adon se nasmijao.

– Tko je to bio? – upitao je Waters. – Jesi li ga vidio?

– Nisam, ali ostavio nam je svoju pušku – kazao je Adon, pruživši pušku Watersu.

– Nema nikakve posebne oznake – rekao je Waters kad je pregledao pušku – osim tragova tvog metka, Adone. Pitam se jesi li pogodio njena vlasnika.

– Sumnjam. On je bio iza zida.

– Jesi li pregledao pušku? – upitao je Jamie.

– Da – odgovorio je Adon. Sutra ćemo pratiti njihov trag. Mislim da trag vodi ravno u grad.

– Znaš što – rekao sam – kladim se da su došli zbog Jamieja. Misle da su mu prije pet tjedana ubili oca. Očekivali su da će mladića skršena bolom vidjeti kako prolazi kroz grad na putu k rodbini na Istoku. Nakon toliko vremena čak bi se i strpljiv čovjek počeo pitati što se događa. A ja mislim da ovi zlikovci nisu baš strpljivi.

– Možda bismo sutra – nasmiješi se Waters – svi mogli poći da pratimo njihov trag do grada. Možda bi se ti momci iz-

nenadili kad bi vidjeli da sam živ.

Jamie se udario po koljenu.

– Usput bismo mogli odvesti Sheenu da vidi vodopade iza grada – rekao je. – To vrijedi vidjeti.

– Ali otac još ne može jahati do grada – usprotivila se Sheena.

– Može se odvesti kolima zajedno s tobom – odvratio joj je brat. – Nadam se da ne namjeravaš u Watertank Falls ići u svojoj kaubojskoj odjeći.

– Možda ću te iznenaditi svojim namjerama – nasmijala se Sheena. – Čak bi i vožnja kolima bila naporna za tatu, a mi bismo bili izvrsna meta za zasjedu.

– Ne uz nas, naoružane stražare – odgovorio je Jamie.

– Sutra će vjerojatno biti ples u gradu, jer je subota – promrmljao sam.

Sheena me pogledala.

– Ples! Misliš?

– Obično je subotom ples – odgovorio sam.

– Oh, željela bih poći na pravi ples! – uskliknula je zažarenih očiju. – Znate, naučila sam plesati u školi. Učitelj plesa nam je dolazio svakog tjedna.

– Učitelj plesa! – nasmiješio se Jamie. – Sutra će plesati svaka djevojka koja ima najmanje jednu nogu a ne više od tri, pa bilo učitelja plesa ili ne bilo.

Kad su svi otišli spavati, Adon i ja smo pregledali staju i sve gospodarske zgrade, kako bismo se uvjerali da su naši po-

sjetioci zaista otišli. Uzdao sam se u to da je Adon sve dobro pregledao. Ja sam, doduše, gledao, ali ništa nisam vidio. Bio sam smeten od uzbuđenja što ću sutra ponovo vidjeti Melody. Sigurno ću uživati u tom plesu.

* * *

Sljedećeg jutra upregli smo konje u kola. Adon je ispitao tragove vlasnika puške i njegovih pratilaca čim je svanulo. Bila su dvojica i tragovi su vodili u grad, kao što smo i pretpostavljali.

– Jamie, možeš li mi na ovoj karti pokazati mjesto na kojemu su ranili tvoga oca? – upitao je Adon.

Jamie je neko vrijeme gledao u kartu a onda pokazao Adonu to mjesto i put do njega.

– Ideš li tamo? – upitao je.

– Idem. Iako neće biti mnogo tragova, htio bih vidjeti kako su razmješteni.

– Misliš li da su sinoćnja dvojica oni isti koji su ranili oca? – upitao je Jamie.

– Do đavola, Jamie – rekao sam – što misliš, koliko grupa neprijatelja imate?

– To bih i ja želio znati – odgovorio je.

– Znaš li koliko je ljudi bilo u toj zasjedi? – upitao ga je Adon.

– Ne znam. Previše sam žurio da odvedem oca kući, tako da se nisam stigao ni ogledati. A otac se nakon pucnjave ničega ne sjeća.

– Zar ti ne ideš s nama, Adone? – upitala je Sheena.

— Naći ćemo se kasnije u gradu.

— To je daleko odavde — kazao je Jamie.

— Ja bih najradije ostao kod kuće — javio se Waters.

Znao sam da bez Watersa Jamie i Sheena više ne trebaju stražara na konju.

* * *

Bilo je lijepo ponovo jahati uz Adona. Samo nas dvojica. Usput sam proučavao kartu Watersova ranča. Bila je to dobra karta, lijepo nacrtana i precizna. Kladih se da u to vrijeme u Koloradu nije bilo ni deset rančeva koji su imali svoju kartu.

Neprestano smo se uspinjali. Iako je bila sredina lipnja, tu je još mjestimično bilo snijega.

— Dobar znak — promrmljao je Adon. — Sviđa mi se ovdje — dodao je kad smo na trenutak sjahali i pustili konje da se odmore.

— I meni.

Jašući dalje, prešli smo nekoliko pašnjaka, manjih nego što su bili oni parkovi dolje, ali prekrivenih još višom sočnom travom.

— Zahvaljujući kišama, trava je bujna — rekao je Adon. — U planinama kiša pada gotovo svaki dan.

— U tom slučaju neće biti nikakvih tragova.

Adon je šutio.

— Koliko smo sada daleko od granice Watersova zemljišta? — upitao je nakon nekog vremena.

Izvadio sam kartu i proučavao je neko vrijeme.

— Blizu smo mjesta gdje je ranjen. Idi desno.

— Pucali su na njega gotovo na granici ranča. Kome pripada zemlja uz Watersovu?

— Mislim da pripada državi — odgovorio sam — osim ako tu gore nema nekog rančera ili tragača za zlatom. No Jamie nije spominjao nikakve susjede. Da je tu nekoga bilo, Jamie bi odveo oca k njemu.

Jahali smo još pola sata, a onda je Adon iznenada zaustavio konja.

— Evo toga mjesta — rekao je. — Ondje je onaj veliki kamen iz kojeg raste drvo, kao što nam je rekao Jamie.

Adon je ubrzo pronašao mjesto na kojem se sakrio strijelac. Četiri prazne čahure i nekoliko slomljenih grana ispričale su nam cijelu priču.

— Očito je pucao iz zasjede — rekao sam s gnušanjem.

Za jedan sat uspijeli smo uočiti četiri skupine znakova. Bez tragova bilo nam je dosta teško utvrditi da nije riječ o jednom čovjeku koji je najprije bio na jednom mjestu a onda na drugom, već o četvorici istovremeno.

Ta su četvorica vjerovatno slučajno ugledala Watersa. Budući da nisu znali kojim će putem doći gore, raštrkali su se. Waters je jahao na udaljenosti od oko pedeset metara kad ga je jedan od njih pogodio. Nikad mi neće biti jasno kako ga nije

ubio sa četiri metka. No to se ipak događa.

Željeli smo saznati odakle su ta četvorica došla i kamo su poslije otišla.

— Ja ću slijediti drugi trag, a ti slijedi prvi — predložio sam Adonu.

Umjesto odgovora Adon je bacio pogled prema suncu. Potrošili smo gotovo cijeli dan jašući ovamo i pretražujući ovo mjesto.

— Ne bih želio da propustiš ples — nasmiješio se Adon. ii Čudno, toliko sam želio otići na taj ples, nadajući se da ću ponovo vidjeti Melody Hackett, ali jahanje kroz visoku šumu i kristalno čist zrak potpuno su u meni izbrisali tu želju. Bučna, zadimljena plesna dvorana bila je posljednje mjesto na svijetu koje me sada zanimalo.

— Do đavola, hajde da se ovdje ulogorimo! Imamo dovoljno hrane. Sutra ujutro možemo slijediti tragove.

Ali Adon je već okrenuo konja. Bacivši još jedan pogled prema tragu tajanstvenog ubojice, krenuo sam za njim. U taj čas mi je nešto palo na pamet. Adon je imao svoje razloge da večeras bude na plesu. On je uvijek imao dovoljno jake razloge za sve.

XIV

Dok su se vozili niz glavnu ulicu, Sheena je radoznalo okretala glavu lijevo-desno. Bacivši pogled prema njoj, Jamie se nasmiješio vidjevši na njezi-

nu licu izraz veselja pomiješan s gadenjem.

— Što sam ti rekao!

— Da, imao si pravo, zaista je prljavo. Ali to je samo zato što je... što je svagdje prljavština.

— Izvrsno! Eto što znači obrazovanje!

— Znaš što mislim. Nema ni kaldrme, ni opeke, ni ičega sličnog.

Jamie je zaustavio kola ispred trgovine.

— Hej! — povikao je iznenađeno. — Evo Melody Hackett! Melody! Melody Hackett!

Djevojka se okrenula.

— O, to ste vi! — uzviknula je kad je prepoznala Jamieja.

Instinktivno je pogledala iza njega i njezine su se oči susrele sa Sheeninima. Crne oči srele su se sa plavima poput potočnica. Obje su djevojke izgledale zbunjeno, kao da su se pogledale u pogrešnom ogledalu, pa su začuđene ljepotom koja je isto tako velika kao i njihova, ali drugačija.

— Melody, dodite malo ovamo! — pozvao ju je Jamie. Sišao je s kola i pružio joj ruku. — Melody, ovo je moja sestra Sheena. Sheena, ovo je Melody Hackett.

— Drago mi je, gospodice Waters — rekla je crnokosa djevojka.

Sheena je skočila sa sjedala i žurno sišla s kočije, vukući teške suknje za sobom.

— O, Melody, tako mi je drago! Jamie i Barnabas su vrlo lijepo pričali o vama.

– Hvala vam. Ljubazni ste. Jamie je otišao u trgovinu.

– Žuri li vam se? – upitala je Sheena kad su ostale same.

– Upravo idem kući.

– Smijem li malo ići s vama? Melody je stidljivo kimnula, ali vidjelo se da joj je drago.

– Vi ste prva djevojka koju vidim u posljednjih mjesec dana! – kazala je Sheena uhvativši je ispod ruke. – Čini mi se da to nije moguće.

– Zašto?

– O – nasmijala se Sheena – zato što sam u školi bila sama s djevojkama, sve dok nisam došla na Zapad.

– Kad ste stigli ovamo?

– Prije... – Sheena je iznenada zastala – prije kratkog vremena – završila je rečenicu neodređeno. – Putovala sam s nekim očevim prijateljima. Koliko dugo vi ovdje živite?

– Došli smo u Watertank Falls prije dva mjeseca.

– Tko?

– Otac i ja.

– Jeste li oduvijek živjeli na Zapadu? – zainteresirala je Sheenu.

– Rodjena sam u Meksiku, ali su se moji roditelji vratili u Sjedinjene Države kad mi je bilo samo nekoliko mjeseci. Većinom smo živjeli na području Novog Meksika, sve dok mi nije umrla majka. Onda...ovaj...nakon toga smo se tata i ja često selili.

– I moja majka je umrla – rekla je Sheena i pogledala crnokosu djevojku. – Kad se to

dogodilo, otišla sam u internat, a tata i Jamie su se odselili na Zapad. O, Melody, zaista je lijepo pričati s vama! Žao mi je što nemam majku ili sestru. Čini mi se da se štošta u mom životu mijenja. Ne samo to što sam došla ovamo, već i drugo. Da barem imam majku s kojom bih mogla pričati!

– O čemu je riječ? – upitala je Melody. Oči su joj se zaiskrile. – Možda o ljubavi.

– Pa ne bih vam to znala pouzdano reći – Sheena je pocrvenjela – ali...ovaj...nešto se događa.

Iznenada je Sheena osjetila kako se djevojka pokraj nje ukočila.

– Recite mi, Sheena – prošaptala je – je li...je li u pitanju Barnabas Barclay?

– Barnabas? – iznenadila se Sheena. – Ne, dakako da nije. To mi nikada nije palo na pamet.

– Ah! – odahnula je crnokosa ljepotica. – Tko onda?

– To je...ovaj...Adon Barclay. Barnabasov brat.

– O, Sheena! Divno! Je li...je li isti kao Barnabas?

– Nije. Mislim da su potpuno različiti – odgovorila je Sheena. – Ovaj...ima površinskih sličnosti, dakako, ali...

– Jesu li slični izgledom?

– Ne...da...o, ne znam. Samo, Adon je nekako drugačiji. On je drugačiji od drugih. Ne podsjeća ni na koga osim na samog sebe. Neprestano mislim

na njega i želim da bude u mojoj blizini.

– Pa on je s vama na ranču.

– Da, ali ne zadržava se ondje mnogo vremena. Hoću reći, svi imamo posla. Čak i kad je ondje, čini se da nije. Znam da to zvuči glupo, no on je zbilja takav. Ali, Melody – uskliknula je Sheena – vama se sviđa Barnabas! Zbog toga ste maloprije bili toliko zbunjeni.

– Da, Sheena – odgovori Melody. – On me spasio. Osjećam duboku zahvalnost prema njemu.

– Više nego zahvalnost

– Zahvalnost je dovoljna – pocrvenjela je Melody. – To su djetinjarije! – uzviknula je kao da se želi osloboditi svojih maštanja. – Vidjela sam ga samo jedanput.

– Dobro, ali sigurno je bio divan.

– Da – tiho je odgovorila Melody.

Nastavile su koračati šutke, svaka zadubljena u svoje misli. Iznenada je Sheena osjetila kako se Melody ukočila. Podigavši pogled, ugledala je visokog muškarca, naslonjena na neku ruševnu kuću.

– To je on! – uplašeno je rekla Melody. – To je onaj s kojim se Barnabas potukao. Bill Cruz.

Muškarac se zagledao u Sheenu, a ne u Melody.

Sheena se iznenadila da je gleda plašljivo, a ne drsko, kao što je očekivala. Možda je upravo zbog te njegove neodlučnosti

zastala. Pustivši Melodynu ruku, okrenula se prema Cruzu.

– Što želite, gospodine Cruze? – hladno je upitala.

– Želio bih se upoznati s vama, gospođice – promućao je Cruz.

– Moralo bi vam biti jasno da se ne želim upoznati s vama, gospodine Cruze. Kao što vidite, ja sam prijateljica Melody Hackett, što znači da ne mogu biti vaša znanica.

– Ah, gospođice, nije to bilo ništa. Melody, reci joj da to nije bilo ništa. Nisam te želio povrijediti. Nisam te ni taknuo.

Melody je samo gledala u njega raširenih očiju. Dok se stiskala uz Sheenu, sva je drhtala.

– Molim vas, maknite se, gospodine Cruz – uspjela je Sheena reći hladnim glasom. – Pustite nas da prođemo.

– Hoćete li večeras biti na plesu, gospođice? – upitao ju je Cruz s poštovanjem.

– Pustite nas da prođemo! – Sheena je lupila nogom o tlo.

Cruz je odskočio kao udaren. Nespretno je podigao šešir dok su Sheena i Melody prolazile pokraj njega.

– Nadam se da ću vas večeras vidjeti, gospođice – promućao je.

– O, Sheena! – povikala je Melody bez daha, zatvorivši za sobom kućna vrata. – Kako je to čudno!

– Bit će da je lud – odgovorila je Sheena.

Melody ju je pažljivo promatrala.

– Bill Cruz me danas uopće nije vidio – rekla je. – Kad je ugledao tebe, kao da ga je ošinio grom. Nikada ga još nisam vidjela tako... tako pitomog. On je inače grub i čak opasan.

– Jamie je kazao da je i žen-skar – dodala je Sheena.

Melody je kimnula.

– Dosta o njemu! – uzviknula je Sheena. – Neotesan je. Hoćeš li večeras doći na ples, Melody? – upitala je.

– O, ne neću – odgovorila je Melody. – Otac mi to ne dopušta.

– Šteta – razočarala se Sheena. – Barnabas će biti ondje. Mislim da te Barnabas silno želi vidjeti.

Melody je sjedila na stolici i gledala u svoje ruke.

– Danas je trebalo da svi idemo na piknik – nastavila je Sheena. – No u posljednjem trenutku Adon i Barnabas odlučili su da potraže mjesto na kojem je moj otac bio ranjen.

– Ranjen? Zaboga, Sheena, je li mu dobro? Kada se to dogodilo?

Sheena je ispričala Melody sve o pucnjavi prije mjesec dana i završila spomenuvši sinoćnje posjetioce.

– Sheena – kazala je Melody – to me podsjeća na ratove stočara u Arizoni. Moj otac često jaše s onima koji tjeraju stoku kad se očekuje pucnjava – rekla je, spustivši pogled. – On mi, dakako, nikako ne priča što

se događa, ali ja to ipak znam. Ovo što si mi sada ispričala način je koji primjenjuje zaraćeni veliki rančeri.

– Moj otac zapravo nije veliki rančer – Sheena se zamislila. – Ali Jamie misli da bi naš ranč bio veoma koristan nekom velikom rančeru zbog svog položaja na ulazu u prolaz koji vodi do Supplyja. Možda bi ti mogla pitati svoga oca je li nešto čuo, hoću reći, je li čuo da je netko zainteresiran da onamo dovede mnogo stoke.

– Moj otac je čovjek koji ništa ne priča – Melody je odmahнула glavom.

– Možda će Jamie danas nešto saznati u gradu – uzvratila je Sheena. – Zar te otac nikada ne pušta na ples? – upitala je nakon kraćeg oklijevanja.

Melody je ponovo odmahнула glavom.

– Ovi su gradovi zaista opasni – glasno je razmišljala Sheena. – ali zar te ne bi pustio s Jamiejem i sa mnom? Možemo se zajedno zabavljati. Čak nas možeš i posjetiti na ranču. Ondje ćeš sigurno vidjeti Barnabasa.

– Možda – odgovorila je Melody. – O, kako je divno imati prijateljicu!

– Tako je! – uzviknula je Sheena i zagrlila je. – O, evo Jamieja s kolima. Pogodio je kamo sam otišla. Moramo još večerati prije plesa. Do viđenja!

– Brzo se vrati.

– Hoću. U međuvremenu ću smisliti kako da nadmudrimo

tvoga oca – raspoloženo je kazala Sheena.

Melodyne oči su se smračile.

– Dobro – uzvratila je. – Sheena, možda ću moći saznati nešto o ranču tvoga oca.

– Hvala ti, Melody. Vrlo sam zabrinuta. Moramo saznati samo tko je i zašto pucao u mog oca. A onda će za njega pobrinuti Adon i Barnabas – rekla je Sheena ponosno zabacivši glavu i izašla.

XV

– Jamie, mislim da se Melody Hackett sviđa Barnabas – kazala je Sheena bratu.

Sjedili su jedno nasuprot drugom za stolom u hotelu »Crane«.

– Ne čudim se – odgovorio je Jamie. – Pošteno se za nju tukao.

– Huću reći da joj se ne sviđa kao njezin spasilac već i kao muškarac.

Jamie se nasmiješio.

– Lijepo poslijepodne, zar ne. Uz mnogo ženskih razgovora.

Sheena je šutjela. Pažnju joj je privukao muškarac koji je niz široke stepenice silazio u predvorje. Nije mogla objasniti što je to privuklo njezinu pažnju, jer toga muškarca nikada prije nije vidjela.

No on se nije zaustavio u predvorju, već se naglo okrenuo prema otvorenim vratima što su vodila u restoran, gdje su sjedili Sheena i Jamie. Vidjela je

da je visok, širokih ramena, lijepih crta lica i plave kose.

Trenutak kasnije postala je svjesna da je netko stoji pokraj njezine stolice. Podigla je oči i ugledala zadivljen pogled neobično zelenih očiju.

– Mislim da se ne poznajemo. Ja sam Jack Clifford.

– Ne, mislim da se nikade nismo sreli – ljubazno je odgovorila Sheena.

U Bostonu djevojke ne kazuju svoje ime nepoznatim muškarcima, koliko god oni bili privlačni. To je očito malo zasmetalo plavokosom mladiću.

– Prvi put ste u Watertank Fallsu? – upitao je

– Da, prvi put.

– Nadam se da će vam biti lijepo – rekao je s hladnom uljudnošću. – Do viđenja.

– Tko je taj tip? – uzviknuo je Jamie kad je plavokosi otišao.

– Očito Jack Clifford – odgovorila je Sheena.

– Bit će da je otkrio bogato nalazište zlata – rekao je Jamie nakon nekog vremena.

– Zašto to misliš?

– Vidio sam mu lanac na sattu.

– Da, i ja sam vidjela.

– Prvo što kopač zlata učini kad naiđe na bogato nalazište, to je zlatni sat s debelim lancem.

Sheena se nasmijala.

– Zaista, Jamie, na Zapadu ima štošta smiješnog.

– Vrlo si elegantna večeras, Sheena – rekao je Jamie, uhva-

tivši sestru za ruku i povevši je između stolova prema vratima, svjestan da su svi okrenuli glavu i da ih promatraju. — Mislim da si ljepša od svih djevojaka ovdje i kladim se da ćeš biti najljepša na plesu.

— Ako ne dodje Melody — nasmijala se Sheena.

— Pa, ona nije ljepša od tebe — uzvratio je Jamie, ali mislim da bi mnogi rekli da je isto tako lijepa kao i ti.

— Ali moj brat to ne bi rekao.

— Do vraga, ne bih! Sigurno ne bih.

— Mislim da je njezin otac revolveraš — kazala je Sheena.

Jamie je zastao.

— Zbilja? Istina, ne bi trebalo da budem iznenađen, jer sam čuo kako oni tipovi govore da Hackett dobiva revolverašku plaću. Čini mi se da je Melody izvan svega toga. U svakom slučaju, nadam se da njezin otac neće biti među našim protivnicima.

— Ne vjerujem. Melody je spomenula da je njezin otac upleten u borbu između rančera. No ovdje nečega takvog nema. Jedna ponuda za kupnju ranča ne znači rat među rančerima.

— Ali što bi revolveraš radio u Watertank Fallsu? — čudio se Jamie.

— Htjela bih znati zašto netko ocu želi zlo. Tada bismo mogli zaključiti tko je to. Još malo pa ću sumnjati u svakog.

— Uvijek moramo biti više

nego oprezni. Inače ćemo izgubiti glavu. No zbilja je zanimljivo to što je Melodyn otac došao ovamo prije dva mjeseca, otprilike u isto vrijeme kad smo mi dobili ponudu da prodamo ranč.

Sheena je promatrala ljude koji su žurili na ples. Trebalo je da se ples održi u obližnjem ambaru, koji je u to doba godine bio prazan. Glazba se već čula.

XVI

Ujahali smo u Watertank Falls kad se već potpuno smračilo. Adon i ja išli smo ravno iz planina, ne zaustavljajući se na ranču. Kad smo stigli, već se naveliko plesalo. Jamie se nije šalio kad je rekao da je mjesto na kojem mu je otac ranjen vrlo daleko.

Jahali smo u tišini niz mračnu ulicu, usporednu s glavnom. Kad smo stigli do ambara u kojem se održavao ples, sjahali smo i odveli konje u staju.

Obukao sam čistu košulju, koju sam izvadio iz jedne bisege o sedlu, i otresao prašinu s hlača i čizama.

Krenuli smo prema ambaru. Adon je vani zapalio cigaretu, a ja sam ušao.

Ambar je bio pun ljudi. Ogleđavši se, vidio sam kauboje zalizane kose i ulaštenih čizama, sa svilenom maramom oko vrata. Udarali su nogama, poskaki-vali i okretali svoje dame na plesnom podijumu.

A onda sam ugledao Sheenu.

Plesala je sa zgodnim mladim kaubojem, na čijem se ljubaznom licu vidio izraz samozadovoljstva.

Nastavio sam gledati po prostoriji, ali nisam ugledao ono što sam tražio. Među plesačima nije bilo Melodyne guste crne kose. Osjetio sam razočaranje i istog trenutka postao uznemiren. Gdje je? Zašto je nema? Hoće li doći? Istog trenutka obuzeo me užas pri pomisli da bih je mogao vidjeti kako pleše s nekim drugim, iako ne mora značiti.

Upravo u tom trenutku ponovo sam skrenuo pogled na Sheenu. U gomili muškaraca koji su je pratili očima zapazio sam jednog koji mi je bio poznat.

Dok je glazba udarala završne taktove, vidio sam kako se on, a bio je to Cruz, sprema da zamijeni Sheenina partnera. Sheenin partner odmah je odstupio i ljubazno mu prepustio Sheenu, no kad se ona okrenula prema svom novom partneru, zamro joj je osmijeh na usnama. Na njezinu lijepom licu pojavio se prezir.

Do mene se progurao Adon.

— Bill Cruz — rekao sam. — Onaj koji mi je razbio nos.

Adon je smjesta zakoračio naprijed, ali je onda zastao. Obojica smo gledali u Sheenu. Naglom kretnjom okrenula je leđa Cruzu. Pristupila je najbližem kauboju i stavila ruke u njegove. Presretni mladić otple-sao je s njom nekoliko završnih

taktova, a onda je odveo s plesnog podija. U tom trenutku Sheena nas je ugledala. Veselo nam je mahnula i probila se kroz gomilu do nas.

— Melody nije ovdje — rekla mi je.

Postalo mi je jasno da moja slabost za nju nije tajna.

— Otac je ne pušta na ples. A mogla bi se tako dobro zabavljati.

— Mislim da ću je potražiti — rekoh.

— To bi bilo divno — uzvratila je Sheena. — Možda bi je otac pustio kad bi znao da ima pratioca.

— Sumnjam. Jesi li je upoznala? — upitao sam što sam nemarnije mogao.

— O, da, jesam. Vrlo je lijepa. I silno mi je draga. Osjećam da mi je bliža nego moje prijateljice iz škole.

Gledao sam u Sheenu, shvativši da su morale provesti mnogo vremena zajedno kad se tako dobro poznaju.

— Je li ti pokazala Cruza? Je li vam on dosadivao?

— Ah, on! — Sheena je prezirno odmahнула glavom.

Okrenuo sam se prema Adonu da mu kažem da idem k Melody, no njega više nije bilo pokraj mene. Sheena se okrenula kad i ja i vidio sam na njezinu licu iznenađenje i razočaranje. Mislim da je čak bila uvrijeđena što je otišao. Zatim je otišla da pleše sa svojim sljedećim partnerom.

Upravo kad sam se spremao

da odem, vidio sam kako mi netko maše s druge strane ambara.

Bio je to Dave Sharpo, s kojim sam gonio stoku u Teksasu. Bili smo nerazdruživi gotovo dvije godine.

– Otkad sušiš kožu u ovim šumama? – upitao me nehajno kad sam mu prišao.

– Već neko vrijeme. Više od mjesec dana. A ti?

Bio je divan osjećaj rukovati se s prijateljem. Tek mi je tada postalo jasno da sam svakog čovjeka promatrao kao mogućeg neprijatelja. Bilo je zaista ugodno susresti nekoga čije su namjere izvan svake sumnje.

– Ovdje sam već duže od šest mjeseci – rekao mi je Dave.

– Dok traje zima? – upitao sam ga.

– Tako je. Nije loše kao što bi mislio.

– Radiš kao kauboј?

– Tražim zlato – odgovorio je.

Znao sam da je dobar kauboј, jedan od najboljih u rukovanju lasom kojeg sam ikada vidio. U Teksasu je mnogim kauboјima bilo pitanje časti da ne prihvate nijedan posao koji se ne može obaviti s konja. No ja se nikada nisam slagao s takvim shvaćanjem. To čovjeka ograničava.

– Ispireš li ili kopaš? – upitao sam ga.

– I jedno i drugo.

– Jesi li dosad uopće vidio zlatnu boju?

– Mislim da sam nešto vidio. Skupio sam praha koji mi je po-

trajao sve dosad. Vidio sam i neke dobre znakove. Formaciju stijena i neke druge karakteristike.

– Znači, nastavit ćeš?

– Pa trenutno ništa ne radim. Moj teretni konj slomio je nogu i morao sam ga ubiti. Ne bi vjerovao u kakvoj se klisuri to dogodilo. To je priča za sebe. Lovim koliko mi treba za hranu i živim od zemlje, a zalihe kupujem prahom koji sam našao. No moram nabaviti drugoga konja i izmijeniti neke dijelove opreme. Otići ću u Supply ili čak u Denver City i neko vrijeme raditi kao kauboј.

– Kad se ponovo prihvatiš kauboјskog posla, nećeš više imati volje da se vratiš i ponovo kopaš.

– Hoću – odgovorio je, gledajući me ozbiljnim, mirnim pogledom.

Približila nam se skupina od četiri ili pet ljudi gruba izgleda, ali nisu se osvrtni na nas. Činilo se da žele biti podalje od gomile radi nekog privatnog razgovora, isto kao i mi. Nismo ih mogli čuti od glazbe i buke.

– K vragu, ne misliš valjda da s ove strane Snježnih planina ima zlata! – trudio sam se da mi glas zvuči podrugljivo.

Nisam želio da Dave potraži život trčeći za utvarama. No bojim se da sam to upitao s dječčkom radoznalošću, kakvu uvijek izaziva spominjanje zakopanog blaga.

– Nešto sam našao – rekao je Dave a oči su mu zakrijesile.

– Nešto od toga su, dakako, glasine. I gore ima glasina, isto kao i dolje na ranču. Vijesti kao da lete zrakom. Nikada mi to nije bilo sasvim jasno.

Kimnuo sam.

– Tako je i sa zlatom – nastavio je Dave tihim glasom. – Prvo što kopač zlata učini kad misli da će uskoro naići na bogato nalazište, jest da to pokuša zataškati. Pretvara se da je siromašan, ne troši zlato, sve dok zlatnu žilu ne osigura tapijama. Dakako, onda poludi. Ali nitko dosad, koliko god bio dovrtljiv i lukav, nije uspio zataškati otkriće zlatne žile. Čak ni mogućnost otkrića.

– Zasad oko Watertank Falls ništa nije otkriveno, je li? – upitao sam.

– O tome i jest riječ. Zasad ništa nije pronađeno, ali svaki dan ovamo dolazi sve više traagača za zlatom. Do đavola, Crane je ovdje čak sagradio hotel očekujući zlatnu groznicu.

– Rekao si da su nešto od toga glasine. A ostalo? – upitao sam.

– Ostalo je nešto što nisam smio čuti.

Začutio je i kimnuo, pokazavši na skupinu ljudi koji su nam se približili. Bilo je teško reći jesu li mogli čuti što govorimo.

– Onoj djevojci se ne sviđa kako je njezin partner drži – pokazao je Dave prema plesnom podiju.

Okrenuo sam se.

– Hej, pa to je Sheena! – uzviknuo sam.

Promatrao sam Sheenu. Dave je imao pravo. Nimalo joj se nije svidao način na koji ju je držao njezin partner.

Plesala je valcer s nekim visokim plavokosim muškarcem, koji je bio odjeven ljepše od svih prisutnih.

Dok sam ih promatrao, opazio sam neko kretanje u gomili. Tamnokosi muškarac odlučno se probijao između plesača. Bio je to Adon, čija je crna kosa sjala na svjetlu svjetiljke.

Adon je prišao plavokosom muškarcu s leđa i spustio mu lijevu ruku na desno rame.

– Ovdje nema izmjene partnera, tikvane – rekao je plavokosi preko ramena.

Vidio sam kako je Adon pojačao stisak. Znao sam snagu tog stiska. Nasmijuljio sam se.

– Poznaješ li ga? – upitao me Dave.

– Moj brat Adon.

Ljutit, plavokosi muškarac pustio je Sheenu. Ostali plesači zbog buke još nisu zapazili ništa neobično. Krajičkom oka vidio sam da je ona skupina ljudi blizu mene i Davea prestala govoriti. I oni su promatrali što se događa.

Očekivao sam da će Adon pustiti onog ljepotana da mu se okrene točno na desnu šaku. Ali moralo mi je biti jasno da će izbjeći tu scenu zbog Sheene. Umjesto toga Adon je rekao:

– Mislim da bi dama htjela plesati sa mnom.

Sheena je bila okrenuta prema nama. Na trenutak se činilo

da nije čula što je Adon rekao. Gledala je u njegovo lice kao da ga nikada nije vidjela i izgledala je prestrašeno. No uspjela je odvojiti pogled od Adonovih očiju i odgovorila je bez daha:

– Dakako, Adone, ako želiš. Oprostite, gospodine Clifforde. Hvala vam na plesu.

Zatim se okrenula prema Adonu i on ju je obuhvatio. Krenuli su niz podij i pridružili se drugim plesačima.

Ako je Sheena plesala dobro s drugim partnerima, sada je plesala izvrsno. S njezina lica nestalo je straha i bila je ozarena. Adon je bio razdragan, neobuzdano sretan.

– Ispitajte tko je to! – rekao je oštar glas pokraj mene.

Okrenuo sam se i ugledao plavokosog muškarca.

– Zove se Adon Barclay – rekao sam, prišavši im. – Moj brat.

Dave Sharpo je stupio naprijed zajedno sa mnom.

Plavokosi me šutke odmjeravao od glave do pete. Imao je najđavolskije zelene oči koje sam ikada vidio.

– Možda imaš poruku za njega? – upitao sam, jer mi vrag nije dao mira.

– Samo mu reci neka pazi što radi – zarežao je plavokosi, ljut što sam ga izazvao da izađe sa svojim prijetnjama.

Odmah mi je postalo jasno da je to tip koji je izvana ugladen, a planove kuje u mraku.

– Samo mu tako reci – po-

novio je plavokosi i naglo se okrenuo od mene.

– Oh, moram nekoga posjetiti prije nego što bude prekasno!

– uzviknuo sam sjetivši se svoje želje da svratim k Melody. – Čuj, Dave, jesi li ozbiljno mislio da želiš raditi kao kauboj?

– Dakako. Nakon ovog plesa idem u Supply.

– Zašto ne bi radio sa mnom i Adonom? Ovog ljeta partneri smo s Watersom, tu, na obližnjem ranču. Mogao bi zarađivati za život i istovremeno držati na oku svoju parcelu.

– Do đavola, što će reći ostali? Zar zaista trebate pomoć? Koliko grla imate?

– Oko dvije tisuće. Namjeravamo ove jeseni otjerati tu stoku na prodaju, a nešto i kupiti. Mislim da će biti dovoljno posla oko stoke za sve nas. Četrdeset dolara mjesečno, iako ćeš, istini za volju, vjerojatno zarađivati i revolverašku plaću još prije kraja ljeta.

– Onda je sigurno da će biti dovoljno posla za sve nas – odgovorio je Dave tiho, a njegove sjajne oči odavale su zainteresiranost.

– Izvrsno. Ostani ovdje i pričekaj Adona. Reci mu da ćemo se susresti na putu kući.

Rukovali smo se u znak nagodbe.

XVII

Otišao sam do staje i osedlao svoga konja. Uzjahao sam i uputio se niz mračnu ulicu. Ni-

sam bio daleko do Melodyne kuće. Osjetio sam olakšanje ugledavši svjetlo. Toliko dugo sam pričao s Daveom da sam se bojao da je Melody već otišla spavati.

Iako sam tri tjedna mislio gotovo samo na Melody, iznenada sam se osjetio nesigurno pri pomisli da ću se morati suočiti s njom. Zaustavio sam konja ispred klimava trijema, ali nisam se mogao prisiliti da sjašem. Što sam duže tako čekao, bilo mi je teže da odlučim, a srce mi je kucalo sve brže. Sada, kad je došao taj trenutak, očito sam se zbunio.

Već sam gotovo odlučio da odem i da više ne pravim budalu od sebe, kad sam začuo korake u kući i vidio da se svjetlo ugasilo.

Do đavola! Otišla je spavati. Još sam neko vrijeme ostao nekonju ispred kuće, koja je sad bila u mraku. Upravo u trenutku kad sam uhvatio uzde, začuo se šapat:

– Barnabase! Barnabase! Jesi li to ti?

Vidio sam njezinu crnokosu glavu na otvorenom prozoru između zavjesa. Isto sam tako vidio sjaj puške koju je držala u rukama.

– Melody! Zaboga, spusti tu pušku!

Začuo se njezin tihi smijeh. Crnokosa glava nestala je s prozora. Začas se našla na vratima, bez puške.

– Znam pucati – rekla je. – Nisi se morao brinuti. Uplašila

sam se kad sam čula da se konj zaustavio pred kućom.

– Žao mi je što sam te preplašio. Ovaj... nisi bila na plesu, pa sam mislio da bi bilo zgodno da svratim i da te pozdravim.

– Drago mi je što si došao.

– Je li bilo još neprilika s onim tipom Cruzom?

– Nije. U stvari, Sheena i ja smo ga danas vidjele. On... ovaj... mislim da me namjeravao dočekati u zasjedi, ali kad je ugledao Sheenu, kao da ga je ošinuo grom. Najsmješnije je to da mu je ona jednostavno zapovijedila da nam se makne s puta i da ju je on poslušao.

– Divna djevojka – nasmijljivo sam se. – Reci, znaš li nekoga po imenu Clifford.

Sjetio sam se da je Sheena spomenula to ime ispričavajući se svom partneru.

Melody je izgledala preplašeno. Ništa nije rekla. Kad je vidjela da očekujem odgovor, polako je kazala:

– Da, vidjela sam ga. Mislim da ga je moj otac poznaje – zastala je. – Zašto to pitaš?

– Bez posebnog razloga – odgovorio sam nehajno.

Nakon nekoliko minuta prilično ukočena razgovora Melody je naposljetku sjela na stepenice trijema, raširivši suknju oko sebe. Ja sam čučnuo do nje, kao što kauboji obično čine, i onda smo razgovarali.

Ne znam koliko je to trajalo, možda deset ili petnaest minuta, a možda jedan sat i više, no

tada se začuo topot konja. Melody je skočila.

– To je moj otac! – rekla je.
– Sada moraš otići.

– Ne idem, Melody; samo zato što se tvoj otac vraća kući. Moram ga zamoliti da mi dopusti da te posjećujem.

– Ne. Ne razumiješ ti to. Moraš otići!

– Razumijem da ga moram zamoliti za dopuštenje da te vidam, a ne da dolazim ovamo potajno. Zamolio bih ga i prije da sam ga vidio.

– Neće ti dopustiti – prošaptala je Melody istinski prestrašena.

Nastavili smo se prepirati. Toliko sam se zadubio da čak nisam čuo topot kopita iza sebe i zatim korake, sve dok se nisam okrenuo i ugledao pušku uperenu u mene.

– Ne miči se! – zarežao je grubi glas iz puške. Vidio sam ga na mjesecini. Bio je nekoliko centimetara niži od mene, mršava, žilava tijela, kakvo obično imaju odlični jahači.

– Zovem se Barnabas Barclay – rekao sam. – Došao sam posjetiti vašu kćer, gospodine. Molim vas da mi dopustite da dođem ponovo.

Umjesto odgovora čuo sam zapinjanje kokota na pušci.

– Tata... – plačljivo je počela Melody.

– Ulazi u kuću!

– Tata...molim te!

– Ulazi u kuću!

– Laku noć, Barnabase! – pozdravila me. – Hvala ti što si

svratio. Nadam se da ću te ponovo vidjeti. Pozdravi Sheenu i Jamieja.

– Odlazim, gospodine – rekao sam polako, pruživši ruke prema uzdama svog konja. Uzjahao sam. Njegova puška još mi je bila uperena u prsa. – Mislim da ću opet svratiti. Ne namjeravam učiniti ništa nažao vašoj kćeri.

Okrenuo sam konja i sledio se začuvši njegov glas.

– Kauboju – rekao je – ako ponovo dođeš ovamo, otići ćeš odavde vezan za sedlo.

Kad sam se vratio do staje, Sheena se upravo uspinjala na kola. Adon se uspeo do nje i uzeo uzde u ruke. Jamie, Dave i ja krenuli smo uz kola.

Kad smo se udaljili od grada, Adon je zaustavio kola.

– Jamie, ima li još neka cesta do ranča? – upitao je.

– Koliko znam, nema.

– A ima li širokih putova? Jamie je neko vrijeme razmišljao.

– Ima nekoliko putova za stoku. Ako krenemo njima, stići ćemo nekoliko sati kasnije.

– Vrlo je kasno – rekla je Sheena.

Plesala je pet ili šest sati bez prekida i bila prilično umorna.

– Jamie, ti i Dave jašite ispred kola i krenite tim putovima. Barnabas može jahati iza kola. Sheena, žao mi je. Možda ćeš moći malo odspavati. Nasloni se na mene.

– Nisam pospana – kazala je Sheena.

Tako smo se uputili kući. Dave i ja smo jahali držeći u ruci pušku. Adon je svoju pušku stavio u krilo. I Jamie je držao pušku.

— Koga i koliko ih tražimo?
— upitao je Dave pošto smo neko vrijeme jahali.

— Onoga tko je ranio oca prije mjesec dana — odgovorio je Jamie.

— Adone — iznenada je uzviknula Sheena, uhvativši Adona za ruku — možda nas je netko vidio na plesu i zaključio da je tata sam kod kuće. Moram krenuti najkraćim putem. Ili pustimo ostale da krenu naprijed, a mi ćemo ih stići kolima.

— Možda — zamišljeno je odgovorio Adon — ali ne vjerujem. U stvari, mislim da je vjerojatnije da večeras love mene. Stoga sam odvezao kola iz grada. Ako pripremaju zasjedu, onda je to na glavnoj cesti do ranča.

— Zašto misliš da večeras love tebe? — upitao je Dave nakon nekoliko trenutaka.

— Vido sam neke ljude koje poznajem — kratko je odgovorio Adon.

— Koga? — radoznalo je upitala Sheena.

— Nije važno — odgovorio je Adon.

— Važno je — kazala je Sheena ne dajući se smesti. — Mogu pucati u sve nas. Moramo znati o kome je riječ.

— O Flatu Franklinu i Pigeonu Clayu. Oni su bili u skupini

ljudi koja je stajala pokraj tebe i Davea, Barnabase.

— Franklin i Clay! zazviždao je Dave Sharpo. — Što oni imaju protiv tebe?

— Prije nekog vremena nešto sam odbrusio Franklinu u Supplyju.

Dave je ponovno tiho zazviždao. — To ti nikada neće oprostiti.

— Do đavola, sigurno su oni ranili oca! — javio se Jamie. — Oni su poznati revolveraši, a znamo da je Franklin zainteresiran za naš ranč.

— Nemoguće, Jamie — rekao je Dave. — Franklin možda bi, ali Pigeon Clay nikada ne bi pucao iz zasjede. Nema potrebe za to — dodao je mirno.

— Pucao je samo jedan. Ostali su bili skriveni.

— Hm... još mi nije jasno — kazao je Dave.

Onda smo svi utihnuli i jahali pod noćnim nebom, svatko zabavljen svojim mislima.

Za nekoliko trenutaka Dave je dojahao do mene.

— Slušaj, Barnabase, jesi li večeras na plesu zapazio nešto neobično?

— Mislim da nisam.

— Mnogo je ljudi plesalo, ha?

— Da.

— Ali rekao bih da mnogo njih i nije plesalo.

— Koliko? — upitao sam ga.

— Dvadeset-trideset.

— Pucaju li Franklin i Clay za novac?

— Uvijek. I to za veliki novac. Rekao sam mu ono o Hacket-

tu, da dobiva revolverašku plaću.

— Misliš li da netko okuplja revolveraše? — upitao sam.

— Što bi drugo ta dvojica radila u ovako malom gradu!

— Žele se osvetiti Adonu — kazao sam.

— Možda — uzvratio je Dave zamišljeno — ali to ne objašnjava prisutnost svih onih ostalih.

— Ovdje nema ničega za što bi se borili.

— Drago mi je što ostajem ovdje, Barnabase — rekao je Dave nakon nekoliko minuta. — Želim dobro držati na oku svoju parcelu.

Svi su zašutjeli. Duge minute pretvorile su se u jedan sat, onda u dva. Jašući iza Adona i Sheene, opazio sam kako se Sheena opustila. Onda joj se glava počela klimati, neprestano prema Adonu. Činilo se da je, unatoč svemu, lijepa glava kose boje meda čvrsto odlučila da te noći počiva na Adonovu široku ramenu. Naposljetku se Sheena naslonila na njega. Adon je pružio ruku i privukao je k sebi. Uzdahnula je od umora i udobno se namjestila na njegovoj ruci, gdje joj je, kako se činilo, bilo mjesto. Na mjesečni dvije su sjene postale jedna.

Onda se cijela noć otvorila preda mnom, široka, beskrajna. Nad mene se nadvila duboka mirnoća, kakvu nikad prije nisam osjetio. U mojim mislima i srcu nije bilo nikakve zbrke. Osjećao sam da me prožima neka uzvišena čistoća. I znao

sam jasno, bez ikakvih sumnji, da ću ubuduće život, kakav god on bio, provesti s Melody Hackett. Moje srce je na neki način samo odgovorilo na to pitanje.

XVIII

Na putu nismo sreli nikoga, a kad smo se vratili na ranč prije svitanja, sve je bilo kako treba.

Sljedećeg jutra svatko se od nas prihvatio svog posla, osim Adona. Odlučili smo da Dave Sharpo zamijeni Adona u poslu sa stokom, tako da se moj brat može baviti našim protivnicima. Budući da sam se ja potukao s Cruzom, a da se Adon sukobio s Franklinom i Clayem, činilo se da se broj neprijatelja u suprotnom taboru povećava. Istovremeno je trebalo saznati tko je ranio Watersa.

Adon je osedlao konja i počeo istraživati. Znao sam da će se vratiti na mjesto na kojem smo prethodnog dana pronašli tragove zasjede i da će početi potragu odande. Bilo mi je žao što ne mogu poći s njim, jer me to zanimalo, ali nas dvojica smo odlučili da toga ljeta radimo kao rančeri, tako da je netko morao obavljati taj posao.

Sheena više nije mnogo jahalas nama. Bila je zaposlena kuhanjem i vođenjem domaćinstva za šestoro.

Jamie, Dave i ja završili smo obilazak kanjona i skupili smo nešto više od dvije tisuće grla, na koja je Waters računao. Kad smo ih skupili, počeli smo žigosati telad.

Za to vrijeme zbila su se tri zanimljiva događaja. Prvi je bio taj da je Jack Clifford posjetio Sheenu. Nakon onog plesa Sheena je imala nekoliko udvarača, no Clifford je bio najuglađeniji i najuporniji.

Drugi zanimljiv događaj bio je taj da je Adon jednog dana otišao u Supply. Dok smo se bavili stokom, nije se pojavio nikakav stranac i nitko nas nije pokušao napasti iz zasjede, ali osjećali smo neku napetost. Netko je dva puta dotad pokušao ubiti Watersa. Watertank Falls bio je pun revolveraša, koji su ljenčarili, pili i plaćali zlatnicima. Naprosto se u zraku osjećala napetost, koje su, čini se, svi bili svjesni, a mi smo željeli znati što će se dogoditi i gdje je naše mjesto u svemu tome.

Adon je jahao uokolo i izviđao po Watersovu ranču. U početku je izbivao jednu ili dvije noći, pa se vratio, uzeo odmorna konja i hranu. U posljednje vrijeme bio je odsutan duže vrijeme, po tri, četiri, pa čak i pet dana. Posljednji put kad se vratio došao je iz Supplyja, a ne iz planina.

— Zašto odlaziš u Supply? — upitao ga je Jamie kad smo sjedili za kuhinjskim stolom.

— Čujem da u Supplyju postoji lijepa umjetnička galerija — dobacio je Dave.

Adon se nasmijao.

— Možda. Ne znam. Proučavao sam umjetnička dijela u šerifovu uredu, pokušavajući us-

porediti lica s njegovih potjernica s nekima od onih koja sam nedavno vidio na plesu.

— Jesi li koga identificirao?

— upitao je Jamie.

— Da, jesam.

— Moramo znati tko su ti ljudi i zašto su ovdje — rekao sam.

— Palo mi je na pamet da bi to dvoje moglo biti povezano, da bi njihov identitet u nekim slučajevima mogao otkriti kakve su im namjere — uzvratio je Adon.

— Koga si uspio prepoznati?

— upitao je Jamie.

Adon je šutke počeo savijati cigaretu.

— Reći ću samo da među te tipove pripadaju ubojice, pljačkaši, otimači i slični — kazao je naposljetku.

— Ali zar nam nećeš reći tko su oni? — Jamie je ustrajao.

— Trebam više informacija — polako je odgovorio Adon i spustio pogled, kako da nam ne želi pogledati u oči.

Treća zanimljivost u tom razdoblju bio je ovaj događaj:

Jednog dana u sumrak Dave, Jamie i ja odveli smo, kao i obično, konje u staju i uputili se u kuću. Sheena je bila na trijemu i veselo nam mahala. Baš u tom trenutku pojavio se Adon između drveća s druge strane livade. Kad smo se svi pozdravili, Adon je iz bisage izvadio kamen i dao ga Sheeni.

— Ovo je kamen za tvoj vrt, Sheena — rekao je.

— Kakav divan kamen! — uskliknula je Sheena, pokazavši

nam ga. — Pogledajte ove divne boje!

Svi smo kimnuli i nasmiješili se. No činilo se da je Dave istinski zainteresiran. Pružio je ruku i uzeo kamen. Polako ga je pregledavao, držeći ga tako da na njega pada posljednja dnevna svjetlost.

— Kažeš da si ovo našao na planini? — nehajno je upitao, ne dižući pogled.

— Tako je — potvrdio je Adon i pažljivo ga promatrao, što nam nije izmaklo.

Dave je vratio kamen Sheeni.

— Prije nekog vremena čuo sam čudnu priču — rekao je Dave. — Slučajno sam je čuo dok su drugi razgovarali.

Sjetio sam se kako mi je na plesu počeo nešto pričati, ali je to prekinuo kad nam se približila ona skupina ljudi. Dva-tri puta htio sam ga pitati o tome, no svaki put bih zaboravio.

— U stvari, onima koji su razgovarali ne bi bilo drago da znaju da sam to čuo — nasmijao se Dave. Pažljivo smo ga slušali. — Ti ljudi koje sam čuo, sreli su se s nekim starim kopačem zlata.

Odjednom sam se naježio. Daveov mirni glas postao je nekako čudan. Odmah sam znao da ta priča neće sretno završiti.

— On je bio ne samo star nego i bolestan — nastavio je Dave. — Imao je groznicu, znojio se i buncao kad su ga ti ljudi našli u nekoj staroj brvnari, kako se sklonio. U bunilu je spominjao neko zlato koje je našao.

Ne u zlatonosnom pijesku ili u nalazištu kvarca, nego u nekakvoj zlatnoj pećini u planini. Govorio je da grumeni zlata vi-
re iz zidova pećine a zlatni prah leži na tlu, tako da se od njega zapraše nogavice. Kad su to čuli, ti ljudi su htjeli saznati od starca još više. Grubo su ga prisiljavali da im kaže gdje je ta pećina. Ali on je umro a da im ništa više nije rekao.

— Znaš li tko su bili ti ljudi?

— upitao je Jamie.

— Kad bih znao, to sada ionako ne bi bilo važno — odgovorio je Dave — jer bi već bili mrtvi. Pronašao bih ih i ubio jednog po jednog, zato što su zlostavljali bolesnog starca. Sada me ovaj Sheenin kamen podsjetio na to. Jer jedini ključ rješenja koji su uspjeli dobiti od starca bio je da se ta vrsta kamena nalazi negdje u blizini ili na putu do zlatne pećine.

XIX

Ubrzo nakon odlaska u Supply Adon je prestao ići u izviđanje. Počeo nam je pomagati oko stoke.

Naše stado, Adonovo i moje, već je brojilo gotovo dvjesto grla.

Sheenina romansa s Cliffordom nastavila se. On je bio vrlo zgodan i očito bogat. Osim toga, znao je kako treba razgovarati sa ženama.

Sheena se promijenila. Bila je napeta i nekako šutljiva, osim kad je bila s Cliffordom, jer se tada trudila da bude raspolože-

na i zabavna. Svi smo predosjećali da će uskoro biti objavljene zaruke.

Činilo se da se Adon zbog toga ne brine. On nam je i dalje pomagao oko stoke i nisam na njemu vidio nikakve promjene, osim što se nije toliko smijao kao prvih nekoliko tjedana pošto smo našli Sheenu i odveli je k ocu. U stvari, Adon se trudio da bude blizu Sheene kad bi je Clifford posjećivao. Po tome sam znao da nije zaljubljen u nju, jer ja ne bih mogao podnijeti da vidim Melody kako se smije i razgovara s nekim drugim tako kako je Sheena razgovarala s Cliffordom.

Neprestano sam se pitao kako da dođem do Melody, kako da posjećujem tu djevojku a da ne pucam u njezina oca. U stvari, nisam se bojao susreta s njim. Znao sam da je opak i da bi me mogao ubiti. Ali što ako ja ubijem njega? Zbog toga sam oklijevao.

* * *

Te noći stoka je krenula u stampedo.

Adon je izabrao taj dan da se vrati u planinu, vjerojatno da još jedanput razgledao ono mjesto. Da je ostao na ranču, možda bi sve bilo drugačije.

Kad smo Dave, Jamie i ja navečer ušli u kuću, nismo ni slutili što će se dogoditi. Vani se spremalo nevrijeme, pa smo bili zadovoljni što smo uspjeli obaviti sav posao a da ne pokisnemo. Dok smo od ambara išli

prema kući, na nebu su se gomilali crni oblaci.

Prije nego što smo završili večeru, počelo je grmjeti i sijevati. Svi su bili tiši nego obično. U planinskim grmljavinama ima nečega što u čovjeku izaziva strahopoštovanje.

A onda je počela oluja. Nikada dotada nisam doživio takvu oluju. U jednom trenutku učinilo mi se da iz daljine čujem pucanj i to me začudilo.

Nakon naizgled beskonačno dugog vremena prestalo je grmjeti i sijevati i počela je pljuštati kiša praćena jakim vjetrovom.

Ne znam koliko je vremena prošlo prije nego što sam začuo neki čudan zvuk. Kiša je toliko bubnjala da isprva nisam mogao dobro razaznati taj zvuk. Bila je to neka tiha grmljavina. Pogledao sam Davea i odmah mi je bilo jasno da on čuje što i ja. Nepomično sam sjedio nekoliko sekunda, nastojeći da prepoznamo taj odnekud poznat zvuk.

Upravo u tom trenutku Sheena je podigla glavu i osluhнула.

— Kakva je to buka? — upitala je.

— Što? — javio se Jamie, koji je gotovo zadrijemao.

— Ta buka! Ne mislim na oluju — odgovorila je Sheena.

— Stampedo! — povikao je Dave, skočivši sa stolice. — Kako se nisam odmah sjetio! Kad sam ga posljednji put čuo, mislio sam da ga više nikad neću zaboraviti.

Sad smo svi bili na nogama, trčeći po puške.

— Ne idi ti, tata! — povikala je Sheena, držeći oca za ruku.

— Pusti momke! Dobro, onda idem i ja!

— Ostani ovdje, Sheena! — viknuo je Waters. — Da se nisi makla iz kuće!

Bilo mi je jasno da ćemo imati sreće ako uspijemo doći do staje prije nego što nas stoka pregazi. Nije bilo načina da stoku natjeramo da se okrene. Mogli smo jedino krenuti za njom i pokušati je zaustaviti negdje na dugom, neravnom putu do Supplyja. Bit će teško preteći je kad prijede pašnjak i spusti se na uski put.

Dok sam trčao prema staji, moja je jedina nada bila da će uski put donekle usporiti stoku.

XX

Ostao je još oko jedan sat do svanuća kad smo se teturajući vratili iz staje u kuću. Uspjeli smo vratiti cijelo stado, ali to je trajalo gotovo do svitanja.

— Sheena je otišla spavati — razočarano je rekao Jamie kad smo stupili na trijem.

— Idi i probudi je, sine — kazao je Latham Waters.

— Do đavola, suviše sam umoran a da bih jeo — javio se Dave. — Samo mi dajte krevet. Ne mogu jesti spavajući.

— Sheena nije u svojoj sobi! — uzviknuo je Jamie, vrativši se niz hodnik.

Ušli smo u mračnu kuhinju i upalili svjetiljku na zidu. Nakon

toga smo protražili sve sobe, misleći da je možda negdje zaspala čekajući nas. Ali nije je bilo u kući.

— Svi su konji u staji, je li? — upitao me Dave.

Kimnuo sam.

Pristavi kavu, Jamie — rekao sam. — Dave i ja ćemo pregledati dvorište. Možda je izašla da nešto provjeri.

Obukli smo suhe hlače i čizme i izašli. Obišli smo sve oko kuće, dozivajući je. Uzalud. Kad smo se vratili, Watersovo lice bilo je pepeljastosivo. U jednoj ruci držao je komadić tkanine.

Uzeo sam taj komadić tkanine. Znao sam da je to tkanina haljine koju je Sheena nosila kada smo je ostavili. Zaključio sam da je to dio rukava i bilo mi je jasno da se taj dio otrgnuo dok se ona borila s nekim tko ju je držao za ruku.

— Moramo krenuti — rekao sam.

Odjednom smo začuli kako se vrata iza nas otvaraju. Dave i ja smo istovremeno izvukli revolvere. U prostoriju je ušla Melody Hackett.

Došavši iz tame na svjetlo, zateturala je i ja sam je uspio pridržati prije nego što je pala.

Ukočila se, no kad su je Dave i Latham uzeli iz mojih ruku i polegli na debeli sag, vidio sam da još diše.

— Donesi rakije, Jamie — rekao je Waters.

Jamie se vratio s rakijom, a ja sam djevojci podigao glavu i

ulio malo rakije u usta. Zagrcnula se i otvorila oči.

– Barnabas – prošaptala je, ugledavši me iznad sebe. Morala sam doći. Ostavila sam oca.

– Došla si na pravo mjesto – odgovorio sam.

Podigao sam je s poda i odnio na kauč. Htio sam je poleći, ali ona se usprotivila i sjela.

– Barnabase, dogodilo se nešto strašno – prošaptala je. – Sheene nema.

– Znaš li nešto o tome, Melody – upitao sam. – Mi smo se upravo vratili i ne znamo gdje je.

– Žao mi je – rekla je Melody. – Znam sve.

– Obuci nešto suho, dijete – iznenada je rekao Waters – sve nam ispričaj.

– Vi ste Sheein otac?

– Da.

Kad sam pružio ruku prema njezinu ogrtaču, Melody me spriječila. Bilo je očito da je od grada došla pješice.

– Mislim da su Sheenu oteli. Ja... došla sam što sam brž mogla – zastala je. Nikada nisam vidio nekoga toliko iscrpljenog. – Čula sam neke ljude kako razgovaraju. Počinjala je oluja i otišla sam da pokupim suho rublje na livadi.

Oni su došli da razgovaraju s mojim ocem. On... rekli su mu da im mora pomoći... da natjeraju vašu stoku u stampedo. Nisu znali da sam ja pod prozorom.

– Tko je to bio? – upitao sam.

– Prepoznala sam samo dva glasa... Billa Cruza i Flata Franklina. Svi su spominjali nekog gazdu, ali mislim da on nije bio s njima – srknula je kave, u koju je Jamie ulio rakije. Polako se oporavljala. – Imali su naređenje od toga svog gazde da nakon stampeda uđu u kuću i odvedu Sheenu. Pretpostavljali su da ćete svi vi krenuti za stokom.

– Imali su pravo – ogorčeno je kazao Dave.

– Kamo su namjeravali odvesti Sheenu? – upitao je Waters, uhvativši Melody za ruku.

– O – uzdahnula je djevojka – ne znam. Nitko nije ništa o tome rekao. Ja sam otrčala čim sam to čula, htjela sam vas upozoriti. Ali zakasnila sam – završila je zdvojno.

Znao sam da je došlo vrijeme koje smo čekali. Samo sam se nadao da nismo čekali predu-go.

* * *

Zbog blata i izgažena tla, kako je ostalo iza stoke, u početku nismo pokušavali slijediti tragove otmičara. Adon nas je vodio i činilo se da točno zna kamo ide, iako nismo mogli pratiti njihove tragove.

Išli smo jedan za drugim, Adon, Dave, Jamie i ja. Waters je bio slomljen i Adon mu nije dopustio da pođe s nama.

Krenuli smo putem koji je vodio u planine. Uskoro mi je postalo jasno da idemo u istom smjeru u kojem smo išli Adon i ja kad smo pošli da izvidimo

mjesto na kojem je Waters ranjen. Bilo je očito da je Adon nakon toga dobro upoznao ovo područje. Rano jutarnje svjetlo dopiralo je kroz visoke borove i odbijalo se od kamenitog tla.

Odjednom je Adon pritegao užde i sjahao. Proučavao je tlo, drveće i okolno džbunje.

— Ovdje sijećemo njihov trag — rekao je. — Očekivao sam da ćemo tu negdje naići na trag.

— Kako to razabireš u ovoj zbrci? — upitao je Jamie, pokazujući na slomljene grane i rasuto lišće.

Cijelo to mjesto izgledalo je kao da se tu tuklo tisuću podivljalih bikova s isto toliko grizlija.

— Postoje znakovi na stijenama. A našao sam i ovo — ispružio je ruku.

Jamie je uzeo od njega nešto prekriveno blatom. Polako je skinuo blato. Bio je to mali privjesak u obliku jelena.

— To sam ja napravio! — rekao je Jamie iznenađeno.

— Sheena ga je bacila ondje gdje je stajao njezin konj. Vjerojatno su zastali da odmore konje — kazao je Adon.

— Znači da je živa! — uzviknuo je Jamie.

— Bila je živa ovdje.

— Kamo ćemo sada? — upitao je Dave. — Hoćemo li slijediti trag?

— Ovdje ćemo se razdvojiti — odgovorio je Adon. — Barnabas će poći nalijevo, ti, Jamie, i Dave slijedit ćete riječno korito koje vodi nadesno, a ja idem rav-

no, i to prema mjestu za koje mislim da će nam uštedjeti mnogo vremena. Nismo daleko od mjesta na kojem je tvoj otac ranjen, Jamie. Udaljeno je oko jedan sat jahanja sjeverozapadno odavde. Već dugo mislim da negdje ovdje imaju sklonište, ali dosad ga nisam uspio pronaći.

— Misliš li da su Cruz i Franklin dočekali oca u zasjedi? — upita Jamie.

— Bili su to neki iz iste bande. Sada imaju taoca, da ga prisile da im proda ranč — ogorčeno je rekao Jamie.

— Ostat će bez taoca prije nego što padne noć — hladno je odgovorio Adon.

* * *

Jašući niz riječno korito, sjetio sam se Adanova upozorenja da će oni koje pratimo sigurno paziti ide li netko za njima. Odlučio sam da budem oprezan.

No u tom me trenutku netko udario po glavi. Pao sam s konja i onesvijestio se.

XXI

Polako sam se probudio. Osjećao sam bol po cijelom tijelu, ali nakon nekog vremena utvrdio sam da ta bol dolazi iz zatiljka.

Nepomično sam ležao, čekajući da mi se razbistri u glavi. Sve je oko mene bilo mirno.

Pitao sam se gdje sam i odlučio da otvorim oči, nadajući se da me moji otmičari ne promatraju.

Iznenada sam se sjetio Sheene. Pri toj pomisli oči su mi se

naglo otvorile, kao da očekuju da je ugledaju.

I to se zaista dogodilo. Ležao sam svezan na podu u nekoj ostavi, bačen kao vreća u kut. Prostorija je bila prljava i mračna, bez prozora. Na dnu zida, točno ispred moga lica, nalazila se slomljena daska. Pregrada između ostave i druge prostorije bila je tanka i mjestimično prošupljena, vjerojatno od udaraca nogom. Netko tko bi stajao ili prošao pokraj nje uopće to ne bi opazio. No otvori su bili dovoljno veliki da sam iz svoga položaja mogao jasno vidjeti veći dio druge prostorije.

Sheena je sjedila na stolici, glave naslonjene na ruke poduprte o grubi drveni stol. Dok sam je promatrao, podigla je glavu. Polako se ogledala, kao da je zbunjena. Po tome sam zaključio da je spavala. Pitao sam se koliko je dugo ovdje. Bit će da sam još bio u nesvijesti kad su nju doveli.

Uto se začula škripa vrata. Nisam vidio tko je ušao.

– Jack? – rekla je Sheena upitno.

– Zdravo, Sheena! Jutros lijepo izgledaš.

Prepoznao sam glas Jacka Clifforda, iako ga nisam vidio.

– Jesi li došao da me spasiš?

– upitala je Sheena.

– Nadam se da ćeš to tako shvatiti.

– Jack, iza mene je vrlo teška noć. Želim da mi netko objasni što se događa.

– Sheena, ti si nešto posebno.

Hoćeš li se udati za mene?

– Imaš li ti kakve veze s mojom otmicom?

– Dovedena si ovamo po mom naređenju.

– To je prilično grub način prosidbe djevojke.

Bio je to Sheenin dobar potez, jer se Clifford nasmiješio, misleći da je sve riješeno.

– Ja uvijek idem za onim što želim – odgovorio je, slegnuvši ramenima. – A nikad ništa nisam želio kao sada tebe, Sheena.

– Dakako, tvoj prijedlog je vrlo laskav, Jack – kazala je Sheena, spustivši pogled. – No zašto si to učinio na ovaj način?

– Nisam želio da se netko uplete.

– Ali to je nešto o čemu ja sama odlučujem – ljupko je uzvratila Sheena. – Mojoj obitelji će biti drago koga god izaberem.

– Osim toga – oprezno je rekao Clifford – želio sam tvog oca zamoliti za... uslugu.

– Uslugu?

– Da. Posrijedi je komad zemlje, Sheena, koji je meni potreban, a pripada ranču tvoga oca. To je veličanstven, surov planinski predio.

– Koji dio zemlje želiš? Sigurna sam da će ti moj otac dati što god zatražiš kao moj miraz.

Clifford je opisao taj dio zemlje.

– To je nedaleko odavde – dodao je.

– Da, znam na koji komad

zemlje misliš — kazala je Sheena. — Ondje je zaista lijepo, ali meni se ne sviđa, jer me podsjeća na nešto neugodno. Otac je ranjen blizu toga mjesta. Napali su ga neki podlaci iz zasjede.

Clifford se ukočio.

— S vremenom ćeš to zaboraviti — rekao je.

— Mislim da imaš pravo — odgovorila je djevojka.

Cliffordu se vratila sigurnost. Sheena se igrala njime kao ribom na udici.

— Ako je to sređeno, možemo se vratiti i obavijestiti tvoju obitelj. Oprostit će mi zbog neuobičajenog načina prosidbe kad shvate koliko mi je stalo do tebe — Clifford je posegnuo u džep i izvadio nešto što je zasjalo na slabom svjetlu. Prsten. — Da zapečatimo našu pogodbu — rekao je i pokušao staviti prsten Sheeni na ruku.

No u tom se trenutku Sheena preobrazila.

— Makni taj prsten! Ne bih se udala za tebe ni za tisuću ni za milijun godina. Nikad to nisam namjeravala i nikada neću. Nećeš dobiti ni zemlju koju želiš od mene. Adon će te ubiti prije nego što padne noć. Ostavi me!

Naglo se okrenula od njega, dostojanstvena kao kraljica.

— Znači, Adon — ledeno je rekao Clifford. — Požalit ćeš dan kad si mi spomenula njegovo ime.

— Odlazi! — rekla je, stojeći na drugom kraju prostorije.

— Ostavit ću te da se pribe-

reš. Nećemo ići tvojoj kući prije vjenčanja. Danas ćeš se ovdje udati za mene ili se nikada ni za koga nećeš udati.

Uputio se prema vratima, ali se onda okrenuo.

— Bit ćeš moja — rekao je. — A tvog dragog Adona ću srediti. Ako slučajno ne znaš, za mene radi trideset najboljih revolveraša na Zapadu. Svaki od njih može pobijediti Adona Barclaya. No ja sam brži od svih njih, pa ću to zadovoljstvo priuštiti sebi. I znaj da je tvoj otac još živ samo zato što sam ja tako zapovijedio.

— Znači, ti si pucao u njega i moj otac je ostao živ samo zato što su ga tvoja četiri metka promašila! — prezirno je rekla djevojka.

— To su bila druga vremena — zarežao je Clifford. — Ili ćeš od njega dobiti tu zemlju za miraz, ili ću ubiti i njega i tvoga brata, tako da ćeš ti, moja slatka ženice, naslijediti tu zemlju.

— Ne zovi me tako! — vrisnula je Sheena.

Clifford se nasmijao.

— Nemoj pokušavati da pobjegneš — dobacio joj je, krećući prema vratima. — Vani su dva stražara.

Kad su se vrata brvnare za njim zatvorila, Sheena je zaječala. Naslonila se na zid, a onda oteturala do stolice i gotovo se srušila na nju.

Tada su ponovo zaškripala vrata. Sheena je podigla glavu. Polako je ustala od stola.

— Što želiš? — upitala je

onog tko je ušao u prostoriju.

— Odvest ću te odavde, od njega.

— Iz jednog zla u drugo — otrésito je rekla Sheena. — Ne idem. Osim toga, vani su stražari.

— Ja sam jedan od njih. Drugi je otišao da nešto donese. Kad se vrati, nas više neće biti.

Prepoznao sam taj glas. Bio je to Bill Cruz. Onaj koji je napastovao Melody. U glavi mi je počelo bubnjati.

Sheena je stavila ruke u džepove svoje široke haljine.

— Ne približavaj mi se, jer ću vikati — rekla mu je.

— Nitko te neće čuti. Slušaj, djevojko, čuo sam što si rekla Cliffordu. Ne želiš ga. Ionako mi nije bilo ni nakraj pameti da te prepustim njemu kad sam pristao da sudjelujem u ovoj otmici. Želim te za sebe. On hoće zemlju, a ja samo tebe. Deset puta sam bolji muškarac od njega — kazao je hvalisavo, a riječi su mu zvučale šuplje, po čemu sam zaključio da se boji Clifforda.

— Ne približavaj mi se! — viknula je Sheena.

— Zar nisam ljubazan prema tebi? Nisam li se uvijek prema tebi ponašao kao prema dami?

— Jesi, Cruze, ali te upozoravam da mi se ne približavaš. Nikad me nećeš ni dirnuti!

— Dirat ću te odmah sada. Dirat ću te kad hoću i gdje hoću

— zarežao je Cruz i naglo krenuo prema njoj.

Odjeknuo je pucanj. Cruz je

zateturao. Ugledao sam rupu na džepu Sheenine haljine. Pucala je u njega iz oružja koje je imala u džepu.

— A, tako! — Cruz to nije rekao ljutito, iako mu je iz rane na ramenu tekla krv. — Za to ćeš mi platiti sto puta ležeći na leđima — krenuo je prema njoj, držeći pred sobom teški stol. Uspio ju je navesti da puca u stol. Zatim ga je polako spustio. — Sviđaju mi se borbene žene — smijuljio se. — Ali nisi smjela igrati ovu igru. Tvoj derringer ne može imati više od dva metka.

Polako je koračao prema Sheeni, uživajući u njezinoj bespomoćnosti.

Sheena je čekala sve dok joj se nije sasvim približio, a onda je ponovo zapucala s udaljenosti s koje nije mogla promašiti. U džepu joj nije bio derringer.

Odmakla se u stranu kad je Cruz zateturao i pao uz zid. Zatim je izašla iz brvnare.

* * *

Ne znam koliko sam još dugo ležao svezan. Odmaknuo sam se od otvora kroz koji sam virio u drugu prostoriju, da ne gledam krv koja se širila oko Cruzova tijela.

Odjednom sam začuo kako se vanjska vrata ponovo otvaraju. Prije nego što sam pogledao kroz otvor, začuo sam korake u drugoj prostoriji. Zaustavili su se pred vratima u prostoriju u kojoj sam bio. Onda su se vrata otvorila.

– Ne miči se! – začuo sam hrapav glas.

Dugački nož prerezao je kopce kojima sam bio svezan.

– Okreni se!

Okrenuo sam se i ugledao Melodyna oca. U ruci je držao pušku.

– Ustani!

Ustao sam, iako mi to nije bilo nimalo lako.

– Gdje je ona?

– Na ranču, gospodine. Na sigurnom je, s gospodinom Watersom, Sheeninim ocem.

– Ne pitam te za Melody, ti, štene! Znao sam da će otići tamo, pa se nisam morao truditi da je slijedim. Pitam te za onu drugu djevojku.

– Savjetujem vam da to pitate svoga gazdu Clifforda – odgovorio sam hladno.

Prezirno se nasmiješio čvrsto stisnutim usnama.

– Ne radim za otmičare – rekao je. – Kaži mi gdje je djevojka. Ona je prijateljica moje kćeri i želim je naći.

Bio sam iznenađen i zbunjen.

– Do đavola! – rekao sam.

– Melody će biti drago kad to čuje.

– Dosad joj je to već valjda postalo jasno. Tako joj i treba kad prisluškuje pod prozorom. Ja sam je, dakako, čuo, iako se kretala tako tiho da je drugi nisu čuli. Mogla je sebi prištedjeti taj put do ranča. Kad je već prisluškivala, morala je slušati sve, do kraja. Imao sam neprilika kad sam rekao ostalima da

je to nepošten posao i da više ne računaju na mene.

– Htio bih se oženiti vašom kćeri, gospodine Hackette – kazao sam, s mukom se uspravivši. – Bilo bi najbolje da to odmah raščistimo, jer ne mogu poći s vama u potragu za Sheenom ako to pitanje ostane bez odgovora. Ljudi koji se bore na istoj strani često imaju u rukama život svojih suboraca, pa među njima ne smije biti netrpeljivosti.

– Nisam ni računao da ćeš mi ti biti od velike pomoći – rekao je, nasmiješivši se. – Ali što se tiče tvoje ženidbe s mojom kćeri... ako je ona odlučila da pođe za tebe, kao što se čini da jest, ne bih ti nipošto dopustio da je sada ostaviš.

Otišli smo iz te prostorije u susjednu, a meni se vrtjelo u glavi zbog nekoliko razloga.

– Sheena je ubila Cruza i pobjegla – rekao sam. – Pred vratima je još jedan stražar, kojeg moramo onemogućiti.

– Nije. Bio je to Franklin, pokušao je pucati u mene, no ja sam ga ubio – hladnokrvno je odgovorio moj budući tast.

Dao mi je pušku, koja je vjerojatno bila Franklinova. Izašli smo iz brvnare.

XXII

Među stijenama se ništa nije micalo. Tog poslijepodneva sunce je žeglo s neba na kojem nije bilo ni oblaka.

U stijenama se negdje odronio kamenčić.

Sheena se pomakla. Oči su joj i dalje bili zatvorene, no bila je nemirna, kao da je muči noćna mora.

Odroņio se još jedan kamen, svega nekoliko metara daleko do usnule djevojke.

Širom je otvorila oči, ali nije se micala.

– Adone – prošaptala je. – Adone, pomози mi. Volim te! Ne mogu više sama. Molim te, pomози mi!

Kao da je učinila sve što je mogla, ponovo je zatvorila oči i mirno ležala, očekujući svog viteza ili – svoju smrt.

Jedna noga stala je pokraj njezine glave. Nije otvorila oči, jer je ponovo utonula u san od iscrpljenosti nakon svih užasa prethodne noći i jutra i nakon bijega kroz vjerojatno najsurovije područje na Zapadu.

– Bio sam blizu kad si me zvala – nježno je rekao Adon, kleknuvši pokraj nje.

Donio je svoje bisage preko stijena i sad je iz jedne izvadio limenu bocu. Sjeo je na kamen i stavio glavu usnule djevojke u svoje krilo. Malo joj je podigao glavu i ulio u usta nekoliko kapi vode.

– Adone – prošaptala je Sheena, još zatvorenih očiju. U njezinu glasu razabirali su se sigurnost i povjerenje: uzdala se u njega i on je došao da je spasi.

– Popij malo rakije, Sheena – rekao je Adon, prinijevši joj pljosku ustima.

Smiješio se, sretan što je ponovo drži u rukama.

Rakija je Sheenu okrijepila, tako da je mogla pojesti i komadić kruha.

Naslonila se na njegovo široko rame.

– Sad moramo krenuti – rekao joj je. – Sigurno te traže. Pronaći ćemo dobro mjesto za zaklon.

– Ima ih tridesetak – kazala je Sheena, ni najmanje zabrinuta.

– Aha – Adon se nasmijao njezinu djetinjastom povjerenju u njega.

Počeli su se uspinjati uz stijene.

Začuo se pucanj. Metak je odnio komadić kamena s vrha velike stijene nekoliko metara iza njih.

– Opazili su nas – prošaptala je Sheena.

– Možda. Nastavit ćemo do onih omorika.

Adon je pokazao prema skupini savijenih omorika što su rasle uz stijene iznad njih. One će im pružiti zaštitu, a istovremeno će odatle moći pucati na nekoliko strana. Najbolje od svega bilo je to što je drveće raslo iz stijene, tako da im se nitko nije mogao približiti s leđa. Adonove bisage bile su pune metaka.

– Sagni se – rekao je Sheeni.

Meci su se zabijali u kamen.

Posljednji dio stijene do drveća morali su prijeći pužući, zaštićeni samo rubnim kamenom visokim koliko i njihova polegnuta tijela. Ako se netko nalazi

na stijeni iznad njih, bit će mu dobra meta.

Adon je krenuo prvi. Niz lice mu je tekao znoj. Pucnjevi su utihnuli i uskoro je Sheena dopuzala za njim. Pružio je ruke i uvukao je u udubinu iza drveća. Bio je to bolji zaklon nego što se nadao.

– Još nas nisu opazili – rekao je. – Sada smo sigurni sve dok ne počnem pucati. Možda ćemo ostati ovdje samo dok ne padne mrak. Zavuci se što dublje možeš i pogledaj ima li još kakav zaklon iza tog drveća uz stijenu. Ja ću ostati ovdje i osmatrati.

Uzdahnuvši, Sheena se otkotrljala i otpuzala prema džbunju. Za nekoliko trenutaka dopuzala je natrag.

– Adone – rekla je zadihano – straga je velika rupa. Nekakva jazbina ili pećina.

Adon je promatrao stijene ispod njih. Vidio je najmanje deset ljudi kako mijenjaju položaje. Cijelo vrijeme približavali su se skupini omorika. Pomislio je da su ga ipak opazili i da su pucali nasumce samo zato da bi se napadači mogli približiti. Adon nije pucao, jer je bio uvjeren da ga ne vide.

U tom trenutku jedan od progonitelja neoprezno je ustao i krenuo prema kamenu nekoliko koraka ispred sebe. Bio je udaljen više od sto metara. Adon je zapucao i on se srušio na kameno tlo. Ostali su se umirili i odjednom planina nije

pokazivala više nikakve znakovne života.

Adon se spustio u usku udubinu u kojoj se nalazila Sheena.

– Ja ću prvi ući u tu pećinu – rekao joj je. – Možda je unutra kakva životinja. Bilo bi dobro da postoji još jedan izlaz. Tada bismo progonitelje mogli ostaviti da leže na stijenama i peku se na suncu.

Sheena se nasmiješila.

– Je li to mjesto s kojeg si mi donio onaj lijepi kamen? – upitala je pružajući oveći kamen. – Ovaj je isti, ima iste boje.

Adon je pogledao kamen.

– Ne, donio sam ti onaj kamen s mjesta na kojem je tvoj otac ranjen. Nikad nisam bio ovdje.

Provuko se kroz džbunje i nestao. Sheena se stisnula uz stijenju. Okretala je kamen u rukama i uživala u njegovim bojama.

– Sheena!

Prepao ju je Adonov glas – Je li ti dobro? – upitala je zabrinuto.

– Uđi, ovdje je sigurno – kazao je.

U početku ništa nije vidjela.

– Gdje si? – prošaputala je i odmah osjetila njegovu ruku.

– Možeš ustati – rekao je, pomažući joj da se digne. – Ovo je velika pećina.

– Ima li životinja? – upitala je.

– Nema – u mraku mu je glas bio nekako dubok i još privlačniji. Privila se uz njega. – Zapalit ću šibicu – kazao je. –

Neće nas vidjeti. Pokazat ću ti nešto nevjerojatno.

Zapalio je šibicu. Držao ju je visoko sve dok nije dogorjela.

Sheena je zapanjeno gledala oko sebe.

– Zaista ne mogu vjerovati – rekla je. – Je li ovo, Adone, uistinu zlato?

– Mislim da jest.

– Zlatna pećina! – I ja jedva mogu vjerovati – kazao je Adon. – No sjećaš li se onoga što nam je pričao Dave Sharpo?

– Da – odgovorila je Sheena. – Ovu pećinu je otkrio onaj stari kopač zlata. Rekao je da se kamenje kakvo smo ti i ja našli nalazi na putu do pećine.

– Tako je. Na ovo mjesto je mislio.

– Čini se da su Clifford i njegovi ljudi ti koje je Dave čuo kako razgovaraju i koji su mučili starca – rekla je Sheena. – Bit će da su našli ono neobično kamenje na našoj zemlji. Zbog toga su pucali na oca. Očito nisu pronašli ovu pećinu, jer Clifford još želi onaj drugi komad zemlje.

– Da, Clifford zaista stoji iza svega toga – kazao je Adon. – Moram izaći odavde. Oni se sigurno uspinju uz padinu. Ti ostani ovdje na sigurnom.

– Ne, idem s tobom – rekla je Sheena.

XXIII

Ovo što ću vam sada ispričati sastavio sam od onoga što je Sheena ispričala Melody ili meni. Nešto mi je ispričao i Dave

Sharpo. No i ja sam promatrao cijelu tu dramu koja se odvijala na obronku planine, kao što ćete uskoro vidjeti.

– Koliko ih ima? – upitala je Sheena, ležeći pokraj Adona.

– Previše.

– Adone, onaj stari kopač zlata nije pretjerivao – rekla je Sheena.

– Da – bilo je sve što je Adon odgovorio, a trenutak kasnije začuo se prasak iz njegove puške.

– Jesi li ga pogodio? – tiho je upitala Sheena.

– Jesam. – Adon je promijenio položaj. – Otpuži natrag, Sheena.

Poslušala ga je.

– Želim znati što se događa – rekla je. – Bilo bi mi tako lakše.

– Revolveraši se približavaju, a ja ih gađam, jednog po jednog. Pokušavam ih samo raniti, ali ne mogu o tome voditi previše računa.

Adon je pucao gotovo u pravilnim razmacima. No činilo se da se na mjestu svakog pogodenog čovjeka pojavljuju dva nova. Njegov zaklon je bio dobar. Nevolja je bila samo u tome hoće li imati dovoljno municije, a opasnost će zaprijetiti i kad se spusti mrak. Pod okriljem tame napadači će moći napredovati bez teškoća ako se budu tiho kretali.

– Hoćeš li odustati kad mnogo njih bude ranjeno? – upitala je Sheena.

– Možda. Moram pucati, jer

će inače oni nas ubiti – rekao je da je utješi. – Revolveraši su plaćeni da ubijaju. Oni vole da je sreća na njihovoj strani, da budu suočeni s nekim slabijim od sebe ili da nekog progone. Radije bi izvukli kraći kraj nego umrli. Uvijek se može naći novi posao, ali ako si mrtav, onda nikakav novac ne može pomoći.

– Clifford misli da je zlato na očevu ranču. Stoga me htio oteti i oženiti se mnome. Htio je dobiti zemlju kao moj miraz.

Umjesto odgovora Adon je ispalio dva metka, oba smrtonosno precizna. Ponovo je promijenio položaj. Već je trošio metke iz druge bisage. Stavio je bisage iza sebe, da Sheena ne vidi koliko je metaka potrošeno. No ona je to vidjela, ali ništa nije rekla. S užasom je gledala kako Adon vadi metke.

Adon se pitao mogu li napadači u mraku otkriti ulaz u pećinu. Možda bi se Sheena i on mogli zavući unutra, a progonitelji bi povjerovali da su pobjegli niz planinu. Morao je štedjeti preostalu municiju.

Upravo u tom trenutku začuo se hitac odnekud odozgo. Jedan od progonitelja je kriknuo i pao iz zaklona za stijenom. Ostali su počeli mijenjati položaje na obronku. Začulo se još nekoliko pucnjeva odozgo prije nego što su završili premještanje. Najmanje je još jedan bio ranjen ili ubijen.

– Što se to događa? – upitala je Sheena.

– Netko nam pomaže s vrha stijene. Clifford se nije sjetio da nekoga ondje postavi. Čini mi se da su to dvije puške. Pretpostavljam da nam pomažu Dave i Jamie, jer su njih dvojica bili zajedno kad smo se razišli.

Nakon toga Adon je pucao manje a napadači se više nisu tako brzo kretali naprijed.

– Adone! – prošaptala je Sheena. – Netko je ondje, među stijenama, točno na onome mjestu odakle smo mi došli.

– Promatram ga već neko vrijeme – uzvрати Adon – ali taj je silno oprezan. Uzmi ovaj revolver. Napunjen je. Naciljaj na mjesto odakle će on pucati.

U tom trenutku začuo se glas odozgo:

– Hajde, Dave! Mi ćemo te pokrivati.

– To je Barnabas! – začudila se Sheena.

– Ne pucaj dok ne vidiš tko je – upozorio ju je Adon. – Čini mi se da nam dolazi društvo.

Adon je brzo bacio pogled niz padinu, spustio pušku i dokotrljao se do Sheene. Poljubio ju je. Želio je da to bude nježan poljubac, ali bio je strastan.

Tako ih je zatekao Dave Sharpo kad je provirio iza stijene.

– Žao mi je što vas prekidam – reče.

Sheena se zastidjela i odmaknula od Adona.

– Nisi mogao doći u boljem trenutku – pozdravio ga Adon.

– Što je s tvojom nogom? Mislio sam da ste gore ti i Jamie.

– Pao mi je konj i uganuo

sam članak – rekao je Dave, namjestivši se u položaj za pucanje. U istom trenutku iznad glave mu je zazviždao metak. – Tvoji prijatelji, Adone? – upitao je, uzvrativši pucanj. – Pretpostavljam da je gore Barnabas. Nadam se da je Jamie s njim. Natjerao sam Jamieja da nastavi put kad mi je konj pao, da nastavi tražiti svoju sestru. Drago mi je što vas ponovo vidim, gospodice – kazao je Sheeni.

– Hvala, Dave – odgovorila je.

– Koliko dugo si bio dolje? – upitao je Adon.

– Gotovo od samog početka. Dakako, privukla me pucnjava. Na sreću, nisam pao. Oslanjao sam se o štap sve do stijena, a onda sam ionako morao puzati. Pitao sam se kako da vam dam znak da sam ondje, a da oni to ne opaze.

Četvorica protiv tridesetorice, to je već bilo nešto bolje, osobito zato što su ta četvorica bila na izvrsnim obrambenim položajima. Osim toga, neki od njihovih protivnika bili su ranjeni.

Budući da je Dave donio još municije, Adon je sada na svaki pucanj odgovarao pucnjem. I Dave je pucao, iako je ponekad zastajao da se divi vještini svog suborca.

No za nekoliko trenutaka pokazalo se da je njihovo zadovoljstvo bilo preuranjeno.

– Što se to događa? – iznenada je upitao Dave. Na dnu

padine nastalo je neko komešanje. – Imaju taoca! Tko je to?

Sheena je dopuzala do ruba stijene.

– Jamie! – povikala je, skočila i uputila se dolje.

Adon ju je povukao i srušio na zemlju.

– Zaboga, ženska glavo, mogli su te ubiti! Sva sreća što su bili zaokupljeni nečim drugim – mršteći se, otpuzao je natrag na svoj položaj.

– Oh, Jamie! – Plakala je Sheena.

Tada se odozdo začuo grub glas:

– Barclay! Imamo Watersovo kopile! – bio je to Cliffordov glas. Clifford je ustao, tako da su ga mogli vidjeti, ali bio je izvan dometa njihovih pušaka. – Uхватili smo brata tvoje drolje!

Adon je nepomično ležao, napregnuvši oči. Činilo mu se da dolje nije preostalo mnogo ljudi. Vjerojatno je bilo nekoliko ranjenih, a neki su se povukli kad je Barnabas počeo pucati. Vidio je neke kako odlaze na konjima. Nisu vidjeli svrhe u borbi da Cliffordu vrate otetu ženu. Priča o zlatnoj pećini, koju je u groznici ispričao neki starac, nije im se činila uvjerljivom u usporedbi s pravim mecima koji su im fijukali oko glave. Osim toga, dosad su dovoljno upoznali Clifforda da bi im bilo jasno da on sve zlato namjerava zadržati za sebe. A ni revolveraškom plaćom ne može se kupiti život.

– Sheena, što osjećaš prema Jacku Cliffordu? – iznenada je upitao Adon. – Znači li ti on nešto? – glas mu je bio opor.

– O, Adone, on mi nikada ništa nije značio. Dopustila sam mu da me posjećuje na ranču, jer sam vjerovala da on nešto zna. Htjela sam da stekne povjerenje u mene i da mi otkrije što zna. Željela sam izbjeći krvoproljeće. Nisam se usudila da to kažem ocu, jer sam znala da tada ne bi dopustio Cliffordu da dolazi. A tebi nisam mogla reći... jer... sam se bojala da ti do mene nije stalo. Mislim, osim toga, da sam htjela da budeš ljubomoran – priznala je.

– Uspjela si u tome više nego što si očekivala – nasmiješio se Adon. – Drži ih na oku, Dave!

– Približio se Sheeni. – Draga – prošaptao je – nisam te namjeravao pitati, ali sada želim znati: je li ti Clifford, kad te oteo, učinio nešto nažao? – glas mu je podrhtavao, iako je pokušavao ostati miran.

– Ne. Ništa. Došli su po mene kasno navečer i jahala sam cijelu noć. On nije bio s otmičarima i nisam ga vidjela sve do jutros. Nije mi ništa učinio – pocrvenjela je i odvratila lice od njega.

– Dobro – Adon nije mogao prikriti radost.

Otpuzao je natrag, do ruba stijene.

– Adone! – Sheena ga je uhvatila za ruku. – Mrzim Jacka Clifforda! On je opljačkao kočiju. Sigurna sam u to. Danas

mi je htio dati prsten koji je uzeo... s ruke jedne mrtve žene.

Čuvši to, Dave je tiho zazviždao.

– A, tako – kazao je – odatle on plaća sve ove ništarije! Kad sam posljednji put bio u Watertank Fallsu, pomislio sam da je cijeli svijet počeo kupovati zlatnicima.

– Sada će to platiti – rekao je Adon.

S njegova lica nestalo je radosti. Vidjela se samo hladna odlučnost.

– Barclay! – ponovo je povikao Clifford. – Predlažem ti malu zamjenu. Vaša će strana dobiti momka, a moja strana će dobiti tebe! Ili to, ili ćemo ga mučiti pred očima njegove sestre sve dok ne umre!

Jamie se otimao.

– Ne slušaj ga, Adone! – viknuo je. – Ostani gdje jesi!

Ušutio je tek kad su ga udarili drškom revolvera po glavi tako da se ošamutio.

– Vodimo ga prema vama! Ti istovremeno izadi! Tako će svaki od nas ostaviti svoje ljude na kocki – grmio je Clifford.

– Samo pod uvjetom da ti budeš jedan od njih, Jack! – doviknuo mu je Adon.

Bilo je očito da to zahtijevaju i Cliffordovi ljudi, jer im je bilo jasno da će oni biti žrtvovani ako Clifford odluči da puca.

– Dobro – odgovorio je Clifford.

Gurnuo je jednog od svojih revolveraša i grubo uhvatio Jamieja pod ruku. Čim su njih tro-

jica krenula, Adon je izašao iza drveća. Nosio je revolvere, ali nije imao pušku.

– Ne idi! – viknula je Sheena. – Ubit će vas obojicu!

– Nema izbora – tiho je rekao Dave Sharpo. – Zaista bi učinili Jamieju to što su rekli.

– Adon nema ništa od onoga što oni žele. Jamie, otac i ja imamo zemlju na kojoj je zlato i oni to znaju! – kazala je Sheena.

– Zlato? Znate, postoji i nešto što se zove osveta – uzvratio je Dave. – Osim toga, Clifford misli da će se, ukloni li Adona, ipak dočepati zlata, ako ono uopće postoji.

– O, Dave, kako će ovo završiti?

– Imajte vjere u Adona, Sheena!

* * *

Ja sam sve to promatrao s vrha stijene. Glava me više nije onako jako boljela. Sa mnom je, dakako, bio Hackett. Clifford se ipak sjetio da postavi nekoga na stražu, ali Hackett ga je uklonio.

Razbijao sam glavu kako da ometem Cliffordov plan a da ne ugrozim Adona i Jamieja. Ništa mi nije padalo na pamet.

Clifford je naumio da dovedu Jamieja do središta bojnog polja, gdje bi ga spustili i uzeli Adona. Dok bi Jamie stigao do zaklona iza omorika, oni bi s Adonom bili izvan dometa naših pušaka.

Koža mi se naježila pri pomisli da će Adon biti sam među svima njima.

– Adon će početi pucati s mjesta razmjene – rekao je Hackett.

– Neće se izvući živ – uzvratio sam. – Ali mi ćemo pogoditi Clifforda.

– Mogli bismo, ali tvoj brat će ga pogoditi prije nego što oni pogode njega. Stoga ne gubi vrijeme, nađi neku drugu metu. Tvoj brat svaki put pogada.

– Istina je – odgovorio sam ponosno.

Adon je koračao, a u njega je bilo upereno više od deset pušaka. Išao je u okršaj koji je značio gotovo sigurnu smrt. Usprkos tome, hod mu je bio čvrst a on uspravan i odlučan, kakav je uvijek bio.

Jedva sam suzdržao suze što su mi počele navirati na oči. Nanišanio sam onoga koji je s Cliffordom vodio Jamieja.

Iako se kretao gipko, Adon nije žurio. Htio je biti siguran da će Jamieja dovesti do sredine. Pretpostavljam da je mislio da će mladić biti dovoljno pametan da se baci iza neke stijene kad za to dode vrijeme. Mi sa svog položaja ne bismo mogli pokrivati njegovo povlačenje.

Sreli su se na sredini padine. Clifford i onaj drugi ispustili su Jamieja. Mladić je pao i onda ustao.

– Brzo! Odlazi! – zapovjedio mu je Adon.

– Ne idem! – tvrdoglavo je uzvratio Jamie.

– Ne zadržavaj me! – rekao je Adon ledenim glasom.

Jamie se okrenuo i počeo uspinjati, ne rekavši više ni riječi. Znam kako se osjećao. Kao da su mu četiri godine.

– Skini opasač, Barclay! – izderao se Clifford.

Njegov glas je jasno dopirao i do nas, hladan i pun mržnje. Glas čovjeka koji je isuviše bio zaokupljen ciljem da se dokopa zlata, a da bi prepoznao vlastitu smrt u trenutku kad joj gleda u lice.

– To je Lijepi Jack – rekao je Hackett mrgodno.

Lijepi Jack je bio čovjek koji je sijao smrt. Vjerovao je da će to učiniti i ovaj put. Bio je revolveraš čije se ime pronosilo iz grada u grad, iz države u državu. Izazivao je strah. Znao je da je okrutan, podao i nemilosrdan. Bio je spreman da ubije bilo koga, uključujući i žene, djecu i nenaoružane muškarce. Još se nije čulo da je ikada itko uspio izvući pištolj barem približno tako brzo kao on.

Opazio sam da je Hackett uperio pušku u Clifforda. Nertremice ga je držao na nišanu.

Pažnju mi je privukao Adonov glas:

– Zadržat ću pištolje!

Bio je to čudan prizor. Dva protivnika, oba neustrašiva i samopouzdana, oba vješta i brza na revolveru, gledala su se licem u lice. No razlika je bila u tome što je moj brat Adon bio častan čovjek, a Clifford podlac.

– On će zadržati svoje pišto-

lje, Clifforde – odjednom se začuo neki glas.

– Do đavola, tko je to? – upitao je Hackett, ne ispuštajući Clifforda s nišana.

– Hej, iza one hrpe kamenja je uperena puška! – rekao sam, pokazujući na kamenje blizu Adona, Clifforda i čovjeka s kojim je došao.

– Da, imaš pravo – odgovorio je Hackett, koji je sigurno opazio tu pušku već prije nekog vremena.

– Ne bih ni pomislio da se u toj rupi može sakriti čovjek – rekoh.

– To nije vjerovao ni Clifford – uzvрати Hackett. – Možda su ga prevarili.

Clifford se ukočio. Glas se javio točno iza njega.

– Clay, jesi li to ti? – zarežao je.

– Da, ja sam.

– Što radiš ovdje? Zašto nisi straga s ostalima, zašto me ne pokrivaš?!

– Pokrivam te, Jack, i to izbliza. Stoga nemoj ni pokušati da se okreneš i potegneš revolver, kao što namjeravaš.

– Kukavico! Znaš da me ne bi mogao pobijediti u poštenoj borbi – bjesnio je Clifford.

– Opazio sam da se ne boriš pošteno, Jack. Od toga mi je postalo zlo. Stoga sam došao ova-mo da se barem jedanput boriš pošteno.

– Clay, kad sam te unajmio, dao sam ti isti udio kao i Franklinu i Cruzu, više nego ostalima. Franklin i Cruz su mrtvi.

Baci tu pušku i dobit ćeš i njihov dio.

– Još nismo našli to zlato, Jack.

– Govorim o zlatu koje već imam, Clay.

– O onom iz kočije?

– Da – zarežao je Clifford.

– O onom kojeg smo se dočepali prije nego što smo se udružili s vama.

– Tko je još napao tu kočiju s tobom, Jack, osim Franklina i Cruza? Je li bio još netko?

– Taj je mrtav. Nije mu se svidio način na koji sam podijelio zlato – nasmijao se Clifford. Vratilo mu se samopouzdanje. Clay želi još zlata, zaključio je. Dobit će ga. – Što kažeš, Clay?

– Kažeš da je u toj kočiji bila moja sestra, Jack! Moja sestra koja je dolazila na Zapad sa svojim mužem i sinom.

Moja sestra koja nije znala što radim otkako sam došao ovamo, a po novcu koji sam slao kući mislila je da radim veliki posao. Moja sestra koja je bila najljepša djevojka u dolini i kojoj nije smetalo što joj je brat ružan. Slušaj, Jack, ja nisam ubojica iz zasjede kao ti. Znao sam da u dvoboju mogu ubiti Franklina i Cruza kad god hoću. Ali znao sam i to da tebe ne mogu pobijediti u otvorenoj borbi. Adon Barclay ti je ravan protivnik. Stoga sam se pobrinuo da vaša borba bude poštena – zatim je povikao: – Hej, momci, povucite se i uzjašite konje! Nema zlata, igra je zavr-

šena – podrugljivo se nasmijao. – Do đavola, Clifforde, svi jedva čekaju da odu. Ja ne mogu pobijediti tebe, Jack, ali mogu svakako njih i oni to znaju. No ionako će im biti drago da odu – pljunuo je i dodao: – Ni zlato ni djevojka neće biti tvoji!

– Clay, žao mi je tvoje sestre – pokušao ga je pridobiti Clifford. – Zbog toga ću ti ponuditi drugu nagodbu.

– Nema više nagodbi, Jack – odgovorio je Clay.

– Kako god hoćeš – kazao je Jack Clifford. – Radi se o tvom životu.

Zatim je potegao revolver. Adon ga je pogodio prije nego što ga je uspio izvući iz korica.

– Mrtav je – rekao je Clay, izlazeći iz zaklona. – Pogoden točno u srce.

– Hvala ti, Clay – kazao je Adon, vraćajući revolver u korice.

– Jesi li znao, Barclay, da je to Lijepi Jack? – upitao je Clay.

– Znao sam. U šerifovu uredu u Supplyju vidio sam potjernicu za njim.

– Zašto nisi obavijestio šerifa da je on u Watertanku?

– Posrijedi je bila i jedna žena... nisam znao što ona osjeća prema njemu.

– Uvijek je posrijedi neka žena. Ili zlato – rekao je Clay. – Trebalo je da budem na tvojoj strani od početka. Ispravio sam grešku, a ti si osvetio moju sestru i oslobodio djevojku – Clay se okrenuo i otišao po svog konja.

Kad smo stigli do Cliffordova tijela, čuli smo kako se konjski topot gubi negdje u šumi.

* * *

— Onda, što kažeš? — upitala je Sheena Davea.

Već smo nekoliko trenutaka stajali u pećini, paleći šibice i gledajući u blistave zidove.

— Ja... do vraga, Sheena... drago mi je što imam tapiju za drugu stranu ove planine. Nadam se da je sva od zlata.

— Netko od nas morao bi ostati ovdje na straži — kazao je Jamie — dok Adon ne ode u grad i ne dobije tapiju za ovu pećinu. On i Sheena su je našli.

— Već sam to obavio — iznenadio me je moj brat.

— Što? — svi smo se okrenuli prema njemu.

— Znači, znao si da je zlato ovdje? — upitala je Sheena.

— Ne. Nisam znao, ali kupio sam ovu parcelu i onu pokraj nje kad sam posljednji put bio u Supplyju. Na svoje i Barnabasovo ime.

Mi smo i dalje gledali njega, sve dok nam nije objasnio:

— Svu onu stoku koju si ti, Barnabase, žigosao slovom B treba nekamo smjestiti. Ovdje ima dovoljno mjesta.

— Znači, momci razmišljaju o tome da se srede — pomalo po-

drugljivo, a pomalo zadovoljno rekao je Hackett. Adon i ja malo smo se uzvrpoljili od nelagodnosti, a Sheena je pocrvenjela. — I ja sam učinio to isto, mladići moji, i nikada nisam požalio — dodao je.

Bilo je neobično čuti te riječi od tako narogušena i ratoborna čovjeka.

— Kakvo ćete ime dati ovom rudniku, Adone? — upitao je Jamie.

Adon i Sheena već su se povukli u stranu i o nečemu ozbiljno razgovarali. Po tome kako su se gledali zaključio sam o čemu govore. Adon je skrenuo pogled na Jamieja.

— Mislim da rudniku mogu dati ime »Ostvarena nada« — rekao je.

Adon i ja bili smo ravnopravni vlasnici. Obje parcele glasile su na nas dvojicu. Dave je bio naš partner a Warersova i Hackettova obitelj dobit će svoj dio putem braka.

Pri pomisli na to odjurio sam iz pećine kao da me gone. Uputio sam se nizbrdo. Razmišljao sam o Melody i njezinim crnim očima, punim iskrenosti, poštenja i ljubavi.

Hladan vjetar puhao je niz planinu.

KRAJ

All Mills: ĆELAVI SAM

Pitam vas: da li je netko od vas ikad vidio Sama Parkera bez stetsona? Nije, naravno. Spavao je u šeširu, pa bi čovjek mogao pomisliti da se i rodio s pokrivalom za glavu.

U Dallasu, u Teksasu, nije bilo čovjeka koji nije poznavao Sama. Prvo, to je u ono vrijeme bio malen grad. I zašto bi on bio nešto posebno? Čovjek kao i svaki drugi, ali po nečem ipak izuzetan. Imao je zlatne ruke. Kad bi taj izradio sedlo, morao si zastati pred njim i skinuti kapu!

Da, takav je bio naš Sam. Taj ubogi, debeljuškasti čovjek zdepasta tijela, velike glave, dugih ruku i dobroćudna lica. Kad bi se on iskesio, padali smo na stražnjicu od smijeha.

A to što nije skidao šešir, nije to bilo bez razloga. Štitio je tako svoju ličnost. Jedan nedostatak kojim ga je unakazila majčica priroda kad je imao dvadeset godina. Da, dvadeset godina.

Sam Parker je tada očelavio i od toga dana se zakleo da više nikad neće skinuti stetson s glave.

I, vjerovali ili ne, nije ga skidao. Jer, ne daj bože, ako bi ga skinuo i tako svima dao do znanja da ima tu prirodnu manu, ne bi ga htjela nijedna prokleta djevojka.

A oženio se, ljudi moji, na glup način. Da, na glup i sasvim prozaičan način, premda je maštao o nekoj velikoj, romantičnoj ljubavi.

Zajahala ga Conchita de la Cruz.

Neka debela meksikanska djevojka, što je radila kao sudopera u restoranu Mame Lou. Od tog dana Sam Parker je radio od jutra do mraka za svoju Conchitu, a poslije za čopor djece.

— Čim ja — kesio se Sam dobroćudno — zajašem moju bedeviju, mogu biti siguran da je već »uhvatila«, hi, hi, hi!

Tjerao je Sam mak na konac. Izrodio s njom desetero djece. Ljudi moji, sve jedno drugom do uha. Šilo nije izlazilo iz njegovih ruku, a Conchita stalno zvala:

— Sveta Marijo de la Cruz, izbavi me od teške nevolje i pokore! Naredi nekome da Sama Parkera ustroji, jer ću izroditi toliko djece da im neću znati ni imena.

Doduše, Sama nije nitko ustrojio, ali bi zamalo uvažena Conchita de la Cruz ostala bez muža, a Sam bez skalpa, da ga je slučajno imao. To se dogodilo kad su ga jednog dana dohvatili Komanči dok se s nekim trgovcima vraćao sa sajma iz Cole-ridgea.

Sve je počelo kad su otišli iz grada. Nekako na pola puta do Dallsa, kod poštanske postaje u Western Riveru, zastali su da se malo odmore.

Bilo je kasno ljeto. Dan sunčan i vreo. Sa Sama se cijedio potok znoja. Bio je zadovoljan prodajom. Vraćao se praznih kola. Prodao je sva sedla koja je izradio, pa odlučio da se malo opusti. Naručio je porciju

graha sa slaninom. Uz vrč piva dugo je razgovarao s trojicom suputnika. Pošto su se poznavali otprije, razgovor je tekao neusiljeno, ali je donesena odluka da razgovor nastave u Dallasu, dakako uz piće i priče.

Tko je od njih u tom trenutku slutio da je Ludi Medvjed, poglavica Komanča, otišao iz rezervata i krenuo s nekolicinom ratnika da skine nekoliko skalpova s tintara bijelih doseljenika.

Dobro raspoloženi nastaviše putovanje. Dok su kola jednolično tandrkala prerijom i kolotečinama puta utabanog tisućama govjećih papaka, stalno su potezali iz boce.

— Potegni, Same — smijuckali su se pijano — jer je pitanje da li ćeš kod kuće pokvasiti grlo. Ako te dočeka Conchita, propast će naš susret kod »Tri asa«, ha, ha, ha!

Sam se samo pijano i dobroćudno smješкао. Bilo mu je lijepo s njima. Prerija je bila zelena i ravna, dan lijep, kao naručen, a saznanje da u džepu ima stotinu dolara dovoljan razlog da se malo zabavi.

Imat će Conchita novca da kupi rubac koji je odavno željela, a njegova deriščad da se dobro najede, pa da i sirotinja jedanput u mjesec dana slavi.

Kupio je za djecu bombona, onih najjeftinijih. Ali, nije važno, glavno je da su slatki.

Zadovoljan i podrigujući se, ozařena lica, pridruži se onoj trojici s kojima je putovao i zapjeva. Doduše, derao se kao mazga. Ali zar je to važno kad je čovjek puna srca?

Gotovo je zaplakao kad se sjetio Conchite i djece. Do vraga! Ipak je on sretan čovjek! Na stranu što je siromašan. Što radi od jutra do

mraka. Bilo je ipak zadovoljstvo slušati oko sebe tu deriščad.

Tko je onda bogatiji od njega! Zacijelo nitko, premda su mu mnogi prigovarali što pravi toliko djece. On bi se samo osmijehivao i odgovarao:

— Neka, neka rastu. Što je brak bez djece, ljudi? Zar ti imaš nešto od života, Bille Hillen? Evo, bogat si rančer, a nemaš poroda. Tko će naslijediti tvoje imanje? Kad otegneš papke, žena će dovesti drugog pastuha i on će sve to lijepo zapiti i prokockati.

Doista, Sam Parker je realno gledao na život. U njegovoj glavi bilo je više mozga nego u mnogih drugih građana Dallasa.

Razmišljajući tako, dok je raspoloženje polako splašnjavalo, dremuckao je na sjedalu. Konji su vukli složno, pognutih glava, braneći se od muha.

* * *

Što su se više približavali gradu, bili su nekako mrzovoljniji. Sam je razmišljao o Conchiti i djeci, Flynn o Mary, s kojom je upravo počeo avanturu. Stajala ga je već prilično, ali mu još nije raširila rašlje. Nosio joj je na dar šeširić s nojevim perom, tvrdo odlučivši da joj ga neće dati ukoliko ga ne pusti u postelju.

Baxter je mislio koliko još mora prodati stoke da bi podmirio dug u kockarnici, a Blake Mesina kako da prevari gazdu za 20 dolara, koliko mu je trebalo da bi kupio odijelo.

Sunce je polako tonulo na zapad i prerijom prosulo rubine, pozlatilo i pozdravljalo posljednjim odsjajem, opraštajući se od dana.

Zaskočili su ih kod kanjona »Zmijsko leglo«. U dubokoj vododerini, gdje se put usijecao između sti-

jena. Pojurili su niz padinu brijega urlajući da su se ledile kosti. Dok udariš dlanom o dlan, već su oko njih igrali ples smrti.

Flynn je prvi zapucao i oborio jednoga mladog ratnika. Zatim je dobio tomahavkom po glavi.

Baxter nije stigao iz sjedalice izvući vinčesterku, a već ga je u prsa pogodila strijela. Blake Mesina se koprcalo ispod ratnika čije je lice bilo išarano ratničkim bojama.

Sam Parker je imao »čast« da se sretne s Ludim Medvjedom.

Opazivši da nema oružje i da nije ugrožen, Indijanac je jahao oko njegovih kola. Sam je protrnuo od straha. Usna mu se otromboljila, niz bradu mu se cijedila slina. Prestrašeno se uhvatio za glavu nabijajući stetson do ušiju kako bi sačuvao skalp.

Vidio je kako Ludom Medvjedu galopom prilazi jedan ratnik i zadovoljno pokazuje krvavi Flynnov skalp. Vidio je i drugoga kako se diči Basterovim ukrasom glave, pa trećega koji se još bori s Blakeom.

Sklopio je oči i čekao najgore. Cmizdrio je i nastojao da se uvuče u mišju rupu. Ludi Medvjed je urlao i uživao u njegovu strahu i mukama.

Onda je na vratu osjetio grubu ruku i trzaj ga je zbacio s kola. Pao je na zemlju kao vreća, prigušeno jeknuo i vrisnuo od bola. U zraku je vidio bljesak noža, mršavu ruku koja mu skida stetson s glave.

Nije imao vremena da se pomoli, samo je mucao:

– Ne, ne... Jao, ne! Što će moja djeca!

Odjednom, kad je već bio siguran da je to kraj, začulo se iznad njega gromoglasno smijanje. Otvorio je jedno, pa drugo oko.

Ludi Medvjed je u ruci držao nje-

gov stetson, nešto je mumljao na svojem jeziku i pokazivao njegovu ćelavu glavu. Crvena braća su se hvatala za trbuh od smijeha.

Očekivao je metak ili strijelu kad već nije izgubio skalp. Puzao je prema Indijancu, pružao ruke i nesuvislo šaptao neka ga poštedi.

– Imam ja, ovaj... djecu... i...

Nije dobio tomahavkom po glavi. Ludi Medvjed nije mu prerezao grlo samo zato što je bio iznenađen kao nikad u životu.

On jednostavno, da je i htio, nije mogao Samu skinuti skalp. Na njegovoj glavi nije bilo ni čuperka kose. Za što da uhvati, pa da skine skalp i još krvav stavi za pojas?

Sam na njegovu grubom licu opazi preziran osmijeh i začuje nekakvo ljutito mumljanje. Sve je to popratio prijetećim pokretom prema ratnicima, pa se oni prestaše smijuljiti, zadovoljni što su bogatiji za još jedan skalp blijedolikih. Zatim odjuriše u oblaku prašine...

Ludi Medvjed pljune na Sama, udari ga nogom u slabine i uzjaše konja, pa se izgubi s vidokruga.

Ni živ, ni mrtav, Sam Parker je ležao kao odbačena krpa. Sklopio je oči i pomislio da sanja. Onda se polako podigao. Ugledao je tri beživotna tijela ogrezla u krvi...

Pao je na koljena i zaplakao kao dijete. Udarao je rukama o zemlju, na rubu živčanog sloma.

Tako su ga našli sljedećeg jutra. Polumrtvoga, blijedoga kao krpa, ali živog.

Za zimskih večeri, dok bi napolju brijao oštar vjetar, Sam Parker bi sjedio s prijateljima u salunu »Kod tri asa« i jednolično, tko zna koji put, ponavljao:

– Kažem vam, ljudi, da je lijepa

stvar kad je čovjek ćelav, pogotovo na Divljem zapadu! Nikakav prokleti crvenokožac ne može ti skinuti skalp!

Od toga dana ponosno je hodao

gradom. Nije više nosio stetson. Koraćao je gologlav, ponosno uzdignute glave, kao da svima želi pokazati da mu je ćela saćuvala glavu.

U PRIPREMI:

G. F. Unger:

ŽENA S RIJEKE

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 7020 d, a za šest mjeseci 3510 d. U cijenu je uraćunat i pretplatnićki popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist raćuna: SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216, za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00.

Uplata na devizni raćun 30301 – 620 – 16 – 25731 – 3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebaćke banke, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 55.000 d, c/b stranica 40.000 d. Osloboćeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republićkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizićku kulturu SRH broj 2935/7 1973. od 26. XI 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

NAŠ NOVI ZNAK HOROSKOPA »BLIZANCI« STIGAO JE NA KIOSKE!

**SVE O »BLIZANCIMA«
U JEDNOJ KNJIZI!**

**PRILAGODLJIVI
BLIZANAC
OMILJEN JE ZNAK!**

Prvi put na našem tržištu
uvjerljiva točnost opisa
ličnosti!

Potkraj svakog mjeseca
novi znak Zodijaka!

A očekuje vas i poklon
– 1500 bedževa sa znakom
BLIZANACA!

Blizanci

**Dosad su objavljeni Škorpion, Strijelac, Jarac, Vodenjak, Ribe,
Ovan i Bik.**

Ako ste propustili kupiti na kiosku horoskop koji vas zanima, javite se na ŠALTER SITNE PRODAJE, SOUR »VJESNIK«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, ili pošaljite općom uplatnicom 300 dinara u korist računa 30101-833-1216, SOUR »Vjesnik«, Interna banka Zagreb, s naznakom: Za Horoskop (upišite znak koji želite kupiti).